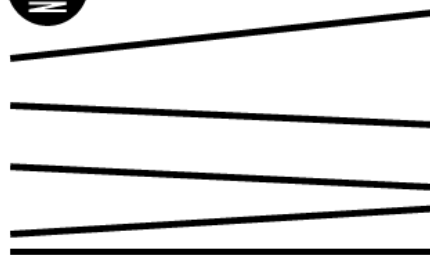

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

H. P. Holst ; med Forfatterens Portrait tegnet af
V. Marstrand i München 1840.

Titel | Title:

Fra min Ungdom : Fortællinger paa Vers

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : C. A. Reitzel, 1873

Fysiske størrelse | Physical extent:

156 s. :

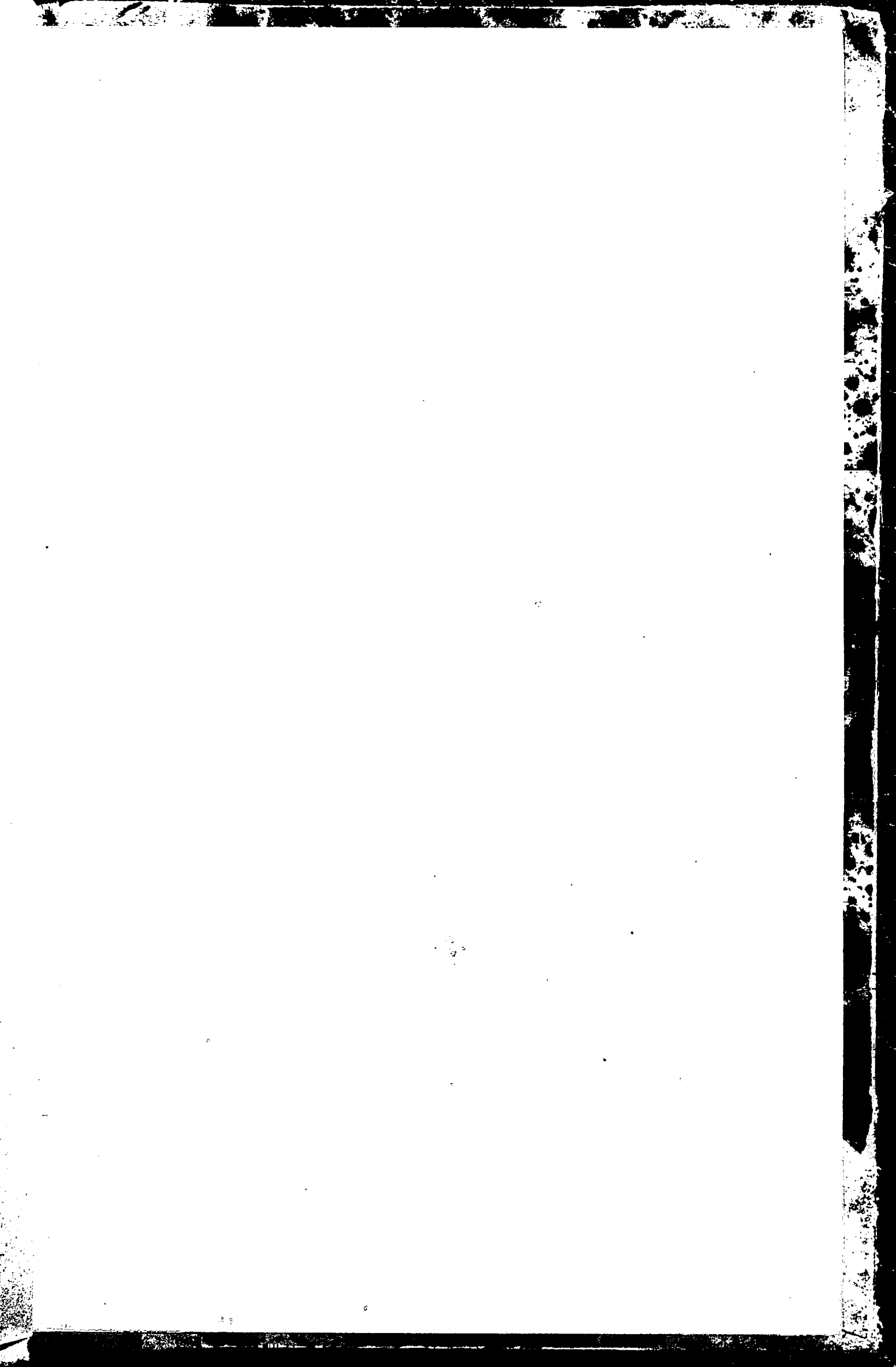
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Gramin Ungdom.

Fra min Ingdom
as
H.P. Holst.

Fra min Ungdom.

Fortællinger paa Vers

af

H. P. Holst.

Med Forfatterens Portrait,
tegnet af B. Marstrand i München 1840.

Kjøbenhavn.

C. M. Reitzels Forlag.

1873.

Bianco Lunos Bogtryffert.

Indhold.

	Side.
Trofast	7.
Islanderen	14.
Paa Herregaarden	19.
En Smule for tidligt	24.
Sorgen Sorgenfen	31.
Attesten	36.
En „Løve“	41.
Storrestræde	46.
En Praktiker	54.
Tredie Gang i Livsfare	60.

	Side.
Huset i Oprør	64.
Nummer 3 i Brogaden	70.
Husholdnings=Regnskaber	77.
En Minister fra den Tid	81.
Honoraret	86.
Gift ved Gensdarmen	91.
De oversatte Digte	99.
Besøget	103.
I Kirken	109.
Maneer i Kunsten	114.
Elfi	119.
En Reprimande	124.
Dns=Kammeraterne	130.
Medarbejderne	137.
1848	141.
Anmærkninger	147.

Trosast.

ine første Erindringer knytte sig til
To Kastanietræer, der stode
I Fiolstræde bagved en brunrød Mur,
Hvorpaa frodigt Ukrudet groede.

Stedet var før en Professorgaard;
Nu var kun en Brandtomt tilbage
Med et Bindingsværkshus, hvori jeg blev født,
Og en Have fra gamle Dage.

Naar jeg legede der paa den nedbrændte Grund,
Dg Kastanietræerne fuste,
Ued jeg mindst, hvilken mærkelig Plet
Det var, der dengang mig huste.

Det ene Træ er faldet forlængst,
Det andet staaer end tilbage,
Dg en Tavle i Muren fortæller nu
For alle de kommende Dage,

At her boede Holberg. Dengang der var
Slet Intet, som kunde minde
Om ham, hvis Ry sin straalende Wei
Til de sildigste Slægter vil finde.

Forfullede Bjælker, Glasfskaar og Kalk
Dg mægtige Murstensdynger
Laae spredte omkring paa den vidtstrakte Plads
Dg Rælder og Lidsler i Rhynger.

Henne ved Porten, hvor Træerne stod,
Var et Vandbassin, over hvis Rumme
Det morede mig i Sommerens Tid
At høre Insekterne summe.

Der havde en Søndagmorgen jeg travlt
Med Lovetandsblomster at plukke,
Puste paa Dunet og see paa, hvor let
Det paa Vandet kunde sig vugge.

Det var en Leg! Jeg pustede paa Kraft,
Og jeg blev saa ivrig i Vanden,
At jeg plumpede i og var druknet, hvis ei
En Ben havde været ved Haanden.

Den Ben var „Trofast“ — en Budelhund
Hvis Navn har staaet sin Prøve,
Sorthaaret, krøllet, livlig, adræt
Og stridbar og stærk som en Løve.

I et Nu var han efter mig, fished mig op,
Skubbed mig ind paa Sandet
Dg foer saa drivvaad i Huset ind
Dg hentede dem ned til Vandet.

Min Moder knugede mig til sit Bryst,
Af Glæde og Lykke beruset, —
Dg fra nu af var Trofast længer ei Hund,
Men Herre og Herfter i Huset!

At han blev med eet en saa vigtig Person,
Ham ei hans Bessedenhed røved; —
Kun over mig en Slags Eiendomsret
Fra nu af stadigt han øved.

Var han hjemme, maatte jeg blive hos ham,
Gik han ud, turde ikke jeg svigte;
Det var i det hele som nødigt han kun
Mig et Dieblif tabte af Sigte.

I hans Dine var der en forunderlig Magt.
Naar jeg læste og skrev, laa han stille
Og saae paa mig opmuntrende, glad
Med de gunstbrune Dine milde.

Men var jeg uartig, hidsig og vred,
Sendte han mig i det samme
Et bebreidende Blik, saa forunderligt blødt,
At jeg pludselig maatte mig skamme!

Og en Dag, da jeg teede mig som en Besat
— Nei, det Dieblif glemmer jeg ikke! —
Saae han paa mig med et Udtryk af Haan,
Og i hans fortørnede Blikke

Læste jeg som i en opslaaet Bog
Tydeligt, Ord til andet:
„Naa dengang gjorde jeg nok noget Godt,
Da Dig jeg trak op af Vandet!”

Dog hvordan det gif, har han aldrig Nag.
Af, hvorfor blev mig ei givet
Saadan en ærlig Maner og Ven
Paa min øvrige Bei gennem Livet?

Selv da med Narene han forfalbt
— Paa Grund af de gode Dage —
Til at tage sig Livet lidt mere bekvemt
Og Hvilens Sodhed at smage,

Skete det dog, naar det stundom traf ud
Paa Skolen, at han mig hented
Og stod i Borgerdydsskolens Port
Hele Timer taalmodigt og ventet.

Saa blev han fed og gammel og graa
Og søgte helst hen til sit Teppe;
Naar han saae mig, slog han med Halen blot —
Forresten han ændsede mig neppe.

Saa var der 'en Dag, jeg kom hjem som Student,
Og Alle sig flokked' omkring mig
Og kysfed og klapped og favned mig ømt,
Og sagde tusinde Ting mig.

Med eet jeg fornem noget Baadt paa min Haand:
Det var „Trofast“, der vilde sig liste
Til at bringe mig selv sin Gratulation —
Stakkels Trofast! den Gang var hans sidste.

Islænderen.

Jeg havde som Dreng en islandsk Hest,
Der var from, uden mindste Nykke,
Udmærket skabt og løb alle forbi —
Den Hest var min Stolthed og Lykke.

Det smukkeste Navn var ikke for godt,
Naar dens Dyder jeg sammentalte,
Og derfor, til Trods for dens islandske Byrd,
„Pegasus“ jeg den kaldte.

Naar jeg fløi paa den gjennem Skov og Krat,
 Glemte jeg Nummet og Tiden,
 Og jeg svælged i al den elyfske Lyst,
 Som saa ofte nægtes os siden.

Men hvem har ei Feil? Min Pegasus
 Havde sin trods dens Fyr og Flamme; —
 Kan hænde, at den jeg rider endnu
 Rider stundom lidt af den samme!

Dens Forbeen havde en lille Skavank.
 Naar den piled afsted, tidt det hændte,
 At midt i sin Fart den faldt i Rææ,
 Og jeg en Kolbøtte vendte.

Jeg lo deraf, men min Moder var angst,
 Og hvergang jeg sadlede, vigtig,
 Min Pegasus, fik jeg først en Lektion
 Om for Guds Skyld at ride forsigtig.

En Søndag — og det var min bedste Lyst! —
Med jeg en Tour med min Fader.
I Førstningen gik det kun Fod for Fod
Paa de daarligt brolagte Gader;

Men neppe laa Strandveien for vort Blik
Med Huller og Bakker og Sprækker,
Med Skyer af Støv og pyntede Folt
Og „Kaffemøller“ i Rækker —

Før Hestene foer affled som et Lyn!
De løb ei — de fløi! og den Lille
Der aldrig stak op, prustede vildt
Og var ikke meer til at stille.

Som Trommestikker Benene gik,
Manken sig reiste som Børster,
Og fra Dinene guistrede Lyn paa Lyn,
Mens ærgjerrigt fremad den tørster.

Dg affurat var den et Hoved foran
Dg visted med Dren og Hale —
Da faldt den, Bums! og jeg skulde til
At gjøre mit Saltomortale!

Men som jeg hen over Halsen fløi,
Var Hjælpen der alt som kaldet,
Thi min Fader mig greb i sin stærke Arm
Dg holdt mig oppe i Faldet.

Dg snart sad igjen i Sædlen jeg strunt,
Dg vi loe af vort Eventyr Begge,
Mens min Fa'er mig formanede at holde min Mund,
For ikke Mo'er at forfærkle.

Det loved jeg helligt og dyrt; men han
— Ja, Loven veed man er ærlig,
Men Holden, siger et gammelt Ord,
Er ulige mere besværlig —

Han drømte om Natten, hvad der var hændt,
Og i Drømme saa fast han griber
Om min Moders Arm, at den Dagen derpaa
Var blaalige Mærker og Striber.

Det fandt hun, der ellers var from som et Lam,
En lille Smule for broget,
Og det endte naturligvis med, at han
Til sidst maatte ud med Sproget.

Saa sagde hun mildt, og jeg husker endnu
Som idag baade Ordet og Tonen:
„Det kommer der af, naar man troer, at man kan
Stjule Noget for Konen!“

Men jeg fik et Kys og et moderligt Raad
Igjen om at ride forsigtigt —
At, siden har tidt nok jeg tænkt og følt,
At hun raaded mig flogt og rigtigt!

Paa Herregaarden.

Som Fuglen, der flyver fra Keden ud
For Vingekraften at prøve,
Forlod jeg mit Hjem for paa egen Haand
Mit Mod, mine Kræfter at øve.

Ritten Aar gammel modtog jeg glad
En Huslærerpost hos en Greve
I en deilig Skovegn, der indbød ret
Til i Drøm og Digtning at leve.

Der flakked jeg om, saasnart jeg var fri,
Mellem de mosgroede Stammer;
Der søgte i Middagsheden jeg Ly
Mod Solgudens Pile og Flammer;

Der lyttede jeg til Naturens Røst,
Dens anelsesfulde Stemmer;
Der fatted jeg først den Rigdom, som
Dybt i sit Indre den gjemmer.

Dg mens Fuglen sang i det grønne Læ,
Dg i Skovbunden Blomsterne dufted,
Skjød Sangens Træ baade Knop og Blomst,
Dg friskt det i Grenene lufted.

Familien selv var elskværdig og god.
Den leved lidt ensomt, lidt stille
Dg tømte vist mangen en bitter Drik
Af Selvfornegtelsens Kilde;

Men af Adels hovmod var der ei Spor:
Man iagttog de samme Grændser,
Om der spiste ved Bordet en Landsbypræst
Eller et Par Excellencer.

Et Træk, en Scene fra hin Tid har
I Tanterne tidt mig gottet.
— Med den gamle Greve fra Marken jeg kom
Og vendte tilbage til Slottet;

Det var i August, i Feriens Tid.
I Besøg hos mine Elever
Var der kommet nede fra Holsten et Sted
Et Par smaabitte tyske Grever.

Den Ene af dem, en femaars Krabat,
Var, just som vi nærmed os sammen,
Raget uklar med Hanen, et iltet Dyr,
Som stod der, høirod i Rammen.

Drengen var flygtet hen i en Krog,
Dg foran ham Hanen sig brysted —
Den slog med Vingerne, galede høit,
Dg opbragt Kammen den rysted.

Angst og forbittret den Lille stod,
Dg med Fødderne arrigt han tripped.
„Ich bin Graf Magnus Moltke!“ han skreg;
„Ich bin“ men Stemmen ham glipped.

Et Syn for Guder! Den Lille, der græd
Dg paa Grevetitelen puffed,
Dg Hanen, der brysted sig seiersstolt,
Dg Hønsene rundtom, der kluffed!

„Har den ingen Respekt?“ raabte Greven og lo.
„Nah, det er Forpagterens, Hansens!
Den er uopdragen! tænk blot, en „Graf“!
Saa skal den og skee al Landsens!“

Dg saa nikked han til mig nok saa polidst,
Svang et Par Gange Stoffen
Dg gif ikke op med den Lille ved Haand
Før splittet var hele Flokken.

En Smule for tidligt.

det svundne Sæklusums sidste Aar
Blomstred der endnu herhjemme
En Digterfskole, som vor Tid rent
Har lært i sin Træylhed at glemme.

En Kreds det var af gemyttlige Folf
Med funde og dygtige Evner —
Nabbe, Thaarup, Hæfte og Bram
Honoris causa jeg nævner.

Men som Dug for Solen de alle forsvandt,
Da Skjaldenes Adam rørte
Sin Harpe ved vort Aarhundredes Gry,
Dg med Undren man paa ham hørte.

Af hin Kreds var der en Enfelt igjen,
Som blandt sine Venner mig talte,
Dg jeg var hans Ven af Hjertet igjen,
Skjøndt i Spøg jeg ham „Bedstefa'er" kaldte.

Det var gamle Guldberg. Hvor var han god,
Hvor var han flink og elskværdig,
Livlig og til at vove en Dyst
For Sprogets Skyld altid færdig!

Vi skjændtes bestandig om hvad der var Vers,
Dg muntert fløi Stridens Handske:
Han formed sine helst paa Latin —
Jeg vilde nok ha'e dem danske.

En tung Konstruktion i Snørlivs Corset
Var for ham det Største og Meste;
For mig var den simple, naturlige Forn
Den eneste og den bedste.

Men paa eet Punkt mødtes vi begge To,
Skjøndt ad høist forskjellige Veie:
Vi elskede begge det danske Sprog
Som vor kjæreste Arv og Eie.

Og hvergang paa Danst, paa sit Danst, han skrev
Noget Nytt, der ei faldt mig i Dret,
Var dog altid jeg glad, naar venligt og mildt
Han kom for at lade mig høre't;

Thi Tanken deri var smuk og god,
Og hændte der noget Vigtigt,
Saa var han paafærde strax med en Sang —
Stundom selv før det var rigtigt!

Vi mødtes en Dag. Imod Sædvane var
Han mørk og meget alvorlig:

„Jeg kommer fra Brandis, min gamle Ven!”

— „Er han død?” — „Nei, men meget daarlig.”

— „Men det har han jo været længe!” — „Ja,
Han vil ikke af med Livet!

Jeg synes dog, naar man er tre og firs
Og længe har gaaet og hivet,

„Saa er det paa Tide, man passer ind!”

— „Men det synes han maaskee neppe?”

— „Nei Pokker heller! han kan ei faae nok!

Han siger ligesom Jeppe:

„Endnu et Glas Canariesekt!

Ja mærkeligt er det, men givet,

At jo meer man har faaet af Guds og Gulds,

Af Vre og Roes og af Livet,

„Desmeer vil man ha'e! Man bli'r aldrig mæt.
Er der Mening i Sligt, gad jeg vide?“
Saa brummed han lidt, og saa gik vi taust
Henad Gaden Side om Side.

Hvad, tænkte jeg, stikker den Gamle idag?
Til at muntres en Smule han trænger!
Han er ellers saa rar — hvad har han imod,
At hans gamle Ven lever lidt længer?“

Med eet blev han staaende, saae sig om
Og begyndte i Tonnen at lede:
„Jeg har skrevet et Vers om Brandis igaar,
Et Gravvers.“ — „Hvad! allerede?“

„Ja Sligt gjør man altid bedst forud.
Tanken bli'er mindre fortærsket,
Og Udtryk og Rim — stol De paa mig —
Falde bedre og mere behersket.

„Ja hør nu blot selv! Her kan vi gaae ind.
Det er sammentrængt, kort og syndigt,
En Dyd, som af Følelsens Misfæst tidt
Forsjamskes, saa det er syndigt!“

Saa læste han for mig de rørende Ord,
Som forud han havde skrevet
Om sin gamle, fuldtro Ven ved hans Grav —
At sige, mens endnu han leved!

Dg saa skiltes vi ad; men jeg tænkte som saa:
Hvad om nu den gamle Herre,
Der, siger man, er skarpsynet som Faa
Dg vittig som endnu Færre —

Hvad om han nu saae sin gamle Ven
Hen til sin Sygeseng komme
Dg saae med det samme det rørende Bærs,
Som han gaaer med der i sinomme,

Han sagde vist: „Gjør jeg Dig Tiden lang!
Saa lad os faae Ende paa Sagen!
Vær rolig! Du skal jeg krepere strax,
At dit Vers kan komme i „Dagen.“

Dørgen Dørgensen.

 Der er smukke Træer, som kun sætte Blomst,
Men ei give Frugt. Naar de ældes,
Seer man paa dem med vemodig Lyst,
Og det smerter En dybt, naar de fældes.

Saadant et Træ var han, som jeg her
Vil prøve at tegne med Pennen.
At jeg dvæler ved Fortrin, ikke ved Feil,
Vil man sagtens tilgive Bennen.

I vor Literatur har han ingen Plads.
Den Vre fristed ham ikke,
Og dem, der søgte den, saae han paa
Med mildt satiriske Blikke.

Sorgen Sørensens Navn var dog vidt bekjendt;
Naar en Bittighed gjorde sin Munde,
Naar en ypperlig Skjemt slog ned som et Lyn,
Var strax han i Alles Munde.

Hans sorte Haar var alt sprængt med Graat,
Dengang han til mig sig sluttet,
Men hans Bittigheds Skat var ikke forbrugt,
Og som Rigmænd med den han ratted —

Dog ei til hver Tid og ei for Enhver.
Det var tidt, som Natur han skifted
Og gik og var paa en hemmelig Sorg,
Som aldrig for Noget han skifted.

Men som der er Blomster, der aabnes først,
Naar paa Himlen Stjernerne spille,
Udfolded hans Vittigheds Blomst sig bedst
Om Aftenen — helst noget filde!

Bed Glasfenes Klang, i et muntert Lag,
Helst mellem unge Studenter,
Der kjendte ham, gav hans Vids Capital
De allerntroligste Renter.

Det knittede som et Fyrværkeri,
Man saae Raketterne fuse
Og løse sig op i en lysende Regn,
Man hørte det larme og bruse!

Men allerelskværdigst var han dog, naar
Om Aftenen man sad med ham ene
Bed et godt Glas Vin, mens Ordene gled
Som en Bæk over Søgræs og Stene.

En saadan Scene jeg mindes endnu.
Vi sad hos Mini og snakked
Gemytligt og glad om Vøst og Fast,
Og ud paa Aftnen det lakked.

Det var som en Fest, og Tiden løb
Paa dobbelt hurtige Fødder;
Da kom der igjennem Stuen to —
Hvad paa Nydansk man kalder to „Rødder“.

De gik hen til Sorgen, hilste ham flot,
Begyndte at conversere
Og syntes slet ikke at drømme om,
At det var muligt, de kunde genere.

I Begyndelsen svarte han koldt og kort,
Men derefter tang han ganske,
Saa gik det istaa, og saa drev de af —
Som det lod til vrede og spanske.

Der blev en Pause. Det syntes, som om
Han ærgred sig over de „Benner“;
Saa spurgte jeg rolig: „Hvad var det for To?“
Han gned sig i sine Hænder:

„Vorherre kjender dem!“ sagde han let;
Og med et Par skjelmste Blikke
Tøied han til: „Det var bedst maaskee
For dem, om han kjendte dem ikke!“

Saa lo han, og jeg stemte muntert i.
Glad med hinanden vi kinked,
Dra' vor Viin og skiltes saa ad
Derude, hvor Stjernerne blinked.

Al, der er Træer, som kun sætte Blomst,
Men ei give Frugt. Naar de ældes,
Seer man paa dem med vemodig Lyst,
Og det smelter En dybt, naar de fældes.

Attesten.

Anno fem og tredive søgte jeg om
En Post paa Akademiet
Som Lærer i Danskt — en hypperlig Cuur
Imod Ungdomsphantasieriet.

Men at faae denne Post var langt mere svært,
End Noget aner og venter,
Thi et Tordenbudskab mødte mig strax:
Der var tredive Concurrerter!

Dg saa skulde tilmed jeg skaffe Attest
Paa at kunne godt Dans — for Pokker!
Jeg troede dengang, min egen var nok,
Men min Tro ubarmhjertigt man rokker.

Attest maatte til! Det gif ikke an
At synde mod alle Normer!
En Ansøgning uden Attest var et Brud
Paa de strengt militaire Former!

Med den Bæfed gif jeg sluføret bort,
Dg jeg havde alt tømt mit Bæger
Med Malurt tilbunds, da jeg fik en Idee —
„Funtus! til Dehlenschläger!”

Han sad i Sloppek, som han var vant,
Naar Musernes Leg ham forlystet,
Med sneehvidt Linned og Halsen bar
Dg Diamantnaal i Brystet.

„Det er godt, at De kommer!“ sagde han glad.
„Kom og sæt Dem! Nu skal De høre!
Jeg har sluttet min Sokrates sidste Aft —
Jeg troer, den vil løfte og røre.“

Saa læste han for mig simpelt og smukt,
Med en Blødhed, som godt jeg fatter,
De gribende Ord, hvormed Sokrates
Tager Afsked med Hustru og Datter.

Dg en dyb, en næsten høitidelig Klang
Fik hans Røst i den deilige Scene,
Hvor han viser Rebes, at Døden er ei
Saa frygtelig, som man vil mene.

Men pludselig brast han heftig i Graad,
Dg det vared en Stund, forinden
Han atter tog Manuscriptet i Haand
Dg Taarerne tørred af Kinden.

Var det en Anelse, der ham betog?
Det var netop de samme Blade,
Han fjorten Aar efter lod læse for sig,
Da hans Børn om hans Dødsleie sade.

Lidt mere stille, lidt mere blød
Læste han for mig Næsten —
Jeg takked betagen, skyndte mig bort
Og — glemte aldeles Attesten!

Et Par Timer efter kom jeg igjen
Og skrifted, hvad jeg ham vilde.
Han smilte sarkastisk og skrev saa strax
Og uden et Ord at spille:

„Hr. S — har ønsket Attest paa, at han
„Kan Dansk. Jeg kunde ei Andet
„End smile ad dette Forlangende, da
„Man veed jo, hvor godt han kan det.

„Jeg giver ham den med Fornøielse, men
„Finder det ei overflødigt
„At bede ham give mig en igjen,
„Hvis jeg skulde have det nødigt.“

Saa fik jeg Attesten og Posten med;
Men bragte den ogsaa mig Lykke?
Den optog helt mine bedste Aar,
Poesien blev stillet i Skygge.

Dg dog var jeg glad ved min daglige Dont;
De Sædeforn, dengang jeg lagde
I de Unges Sjæl, slog hypperligt an,
Dg gode Frugter de bragte;

Dg da jeg saae dem for Sprog og Land
Siden saa tappert at fegte,
Betsigned jeg glad min beskedne Post,
Dg denne Glæde var ægte!

En „Løve“.

Nu, da Tiden strengt inddriver sit Krav,
Dg Alting falmer i Høsten,
Kindernes, Haarets, Dinenes Glands,
Dg lidt svagere bliver Røsten;

Nu, da jeg veed, at hver kommende Dag
Vil meer og mere mig røve,
Tænker jeg lidt med et underligt Smil:
Dgsaa jeg har engang været „Løve“.

Frederik den Sjette var gaaet til Ro,
Og den Sorg, der greb hele Folket,
I et lille, simpelt og kunstløst Vers
Havde simpelt og kunstløst jeg tolket.

Jeg anede mindst, at det var en Bedrift,
Og forundret var jeg ei bleven,
Om min lille Digtning var bleven forglemt
Saa hurtigt, som den var skreven.

Men jeg vaagned en Morgen som Dagens Helt.
Jeg kneb mig i Armen som Jeppe
Og troede som han, det var kun en Drøm!
Jeg huffer, jeg aandede neppe.

Men snart jeg Troen i Hænderne fik:
Prindsesserne vilde see mig,
I Basuner stødte man rundtomkring,
Og Hofdamer indbød til Thee mig;

Mit Vers blev oversat daglig af Folk,
Meer eller mindre du'lige;
I alle mulige fremmede Sprog
Og i endnu flere umulige;

Af Weyse blev det sat i Musik,
Og Studenterne firstemmig sang det;
Mit Portrait kom ud med Strophen af Herk,
Og i Stuer og Glasstabe hang det;

Der var kun eet Løsen: „O Fædreland!“
Og Steffens, som var her, fortæller,
At der manglede kun, at man Kronen mig gav,
Som Sagnet om Hjarne jo melder.

Det var en Triumf! Men — som man veed —
For at gjøre Triumfen fuldstændig,
Maatte altid der følge en Slave med,
Som teede sig vild og ubændig.

Bed Siden af Triumfatorens Vogn
Skulde han skjældende vandre
For at minde ham om, at han dog kun var
En Dødelig som alle Andre.

Min var fuldstændig. En islandsk Student
Paatog sig Slavens Rolle
Og skjældte paa Prent mig Huden fuld —
Den Glæde jeg lod ham beholde,

Og jeg takkede ham i mit Hjerte til,
Thi jeg følte det godt som Forfatter,
At den første Seir var vunden for let,
At det gjaldt om at ruste sig atter.

Og som Fægteren, der til Tubaens Klang
Skal paa Kamppladsen møde sin Fiende,
Jeg sleb mine Baaben og salved min Krop
For Olivenkrandsen at vinde.

Men da jeg saa reiste udenlands
Og Guddomsglorien skued,
Der fra Giotto, Dante og Rafael
Endnu gjennem Tiderne lued —

Da i lange Drag begeistret jeg drak
Af Skjønhedens evige Kilde
Og svimlende foran det Store stod
Og følte mig selv saa lille:

Hvor styrked mig da dette himmelske Bad!
Jeg glemte Døgnet og Tiden,
Og Løvenykkerne reent mig forgif —
Og jeg har ikke mærket dem siden.

Størrestræde.

Blandt hin Tids Berømmtheder, som jeg endnu
Tidt med Hengivenhed mindes,
Er ogsaa Molbeck, skjøndt i vor Tid
En Særling som han neppe findes.

Folk fandt ham gnaven, vranten og bidst,
Og af Godtkjøbsfladder og Løgne
Fik man lavet ham om til en Skræmsel og Skræk;
Jeg saae ham med andre Dine.

Hans Kjærlighed til vort Sprog og den Smag,
Hvormed han dets Prosa behandlede,
Gav ham for mig en Nimbus, saa tidt
Han stod for mig ganske forvandlet;

Saa han forekom mig endog smuk, naar med Ild
Han talte om dem, som man skylder,
At Sproget med eet fik sit Inttrede Præg,
At det smelter, rører, fortryller.

Hans Stemme, der ellers var pibende, kom
Da ind i et andet Register,
Og under de svære, fulsorte Bryn
Fra de livlige Dine gik Gnister.

Dog skriver man Bøger Dag ud, Dag ind,
Bli'er man ligegyldig og fremmed
For Verden og stiller de Svagheder blot,
Som ellers kun røbes i Hjemmet.

See, det var hans Feil og Marsagen til,
At bestandig der maatte komme
I Omløb om ham en Hærskare af
Skjæve, ukjærlige Domme.

— En Dag Klokken to, som jeg sad og skrev,
Traadte han ind i min Stue.
Han var vred som en Tydsker, det saae jeg strax,
Thi fra Dinene stod der en Lue,

Dg han rysted det tykke, graasprængte Haar,
Som Løven ryster sin Manke,
Dg forbauset jeg saae ham som Løven i Bur
Frem og tilbage at spanke.

Med eet han spurgte: „Hvor er det, De boer?“
Det Spørgsmaal forstod jeg ikke,
Men jeg tænkte mig om. Maaskee der i det
En dybere Sands kunde ligge.

Han gjentog heftigt: „Hvor er det, De boer?“

Og jeg huffer, jeg svared med Latter:

„Her boer jeg! Her! naturligviis her!“

— „Ja hvor?“ spurgte opbragt han atter.

— „Nummer fire og fyrge paa første Sal“.

— „Savist, men i hvilken Gade?“

— „Ved Holmens Kanal.“ — „Der seer De,
De veed

Ikke selv, hvor De boer!“ — „Det var Skade!

„Saa jeg veed ikke selv“ . . . — „Nei!“ brød han ud
Med en næsten ondskabssfuld Glæde,
„De har sagt: ved Kanalen; men det er galt,
For De boer jo i Størrestræde.

„I Størrestræde! huff nu paa det!“

Og saa vedblev han at repetere

Det Størrestræde saa vredt og saa bredt,

At det begyndte lidt at genere.

Saa kom det da ud, at han først havde seet
I en Veiviser efter min Bolig
Og saa for at finde den slasket omkring
I Byen ganske utrolig.

Det „Størrestræde“ klang saa christianshavnsk,
At sin Gang derud strax han vendte;
Men hvem han saa spurgte, der var ikke Een,
Hos hvem han Bessed kunde hente;

Og saaledes gif det ham overalt,
Og det blev ikke bedre, førend
Han traf Instruktør Nielsen, spurgte om mig
Og hørte — at han stod just ved Døren.

Jeg svarede tørt: „Ja den Adkomst De har
Til at vredes, er vistnok gyldig,
Men vær nu blot billig og tilstaa, at jeg
Er i alt det ganske uskyldig.“

— „Det er De ogsaa! Deri har De Ret!”

Svared han lidt mere venlig;

Saa søied jeg til, thi jeg vidste jo, at

Den Hestighed var ham ei tjenlig:

„Men bliv nu ei vred! jeg siger jo ei,

At man behøver just sig at skamme,

Fordi man har glemt, at to Navne som her

Kan betegne Eet og det Samme;

„Men jeg synes, at naar man beskriver saa smukt”

— Sagde jeg lidt forlegen —

„Saa mange store og fremmede Byer,

Bør man ogsaa kjende sin egen.”

— „Ja det er rigtigt!” raabte han glad.

„Det kommer der af det Uvæsen,

At man ændser kun det, der ligger En fjernt,

Men ei det, man har lige for Næsen.

„Naa! lad os saa slaae en Streg over det
Og komme til Hovedsagen!

Hvorfor jeg kommer til Dem idag
Er just i Anledning af Dagen.

Paa Bibliotheket faldt det mig ind,
At der er en Fødselsdag hjemme,
Min Kones. Hun holder saameget af Dem" . .
— „Ja det veed jeg og skal aldrig glemme."

— „Saa tænkte jeg paa, at De vilde maaskee
Idag os et Par Timer skjænke
Og komme til Middag, som af Dem selv.
Det er tarveligt, som De kan tænke,

„Thi hun venter slet Ingen; men desto meer
Vil det glæde hende, De kommer!"
Og saa lagde sig over hans gamle Træf
Et Skjær af den fagreste Sommer.

„Saa kommer De jo — det stoler jeg paa —
Men huff, De maa tage tiltakke!
Og gjør ingen Kunstler, kom som De er!
Jeg holder mest af at see Dem i Frakke.“

— „Ja gode Justitsraad, men er det nu vist" . .
Han saae Skjelman i mine Blikke,
Thi han afbrød mig strax: „At det er idag?
Jo den Dag glemmer jeg ikke!“

En Praktiker.

 Jeg følte mig syg. En Træthed, som ei
Jeg nægtede selv at forklare,
Gav mig Ulyst til Alt, og i hver Bagatel
Saae jeg strax en truende Fare.

Med Skarpsind og Kløgt forstod jeg i Alt
Sygdoms-Symptomer at finde,
Og med en forunderlig Intuition
Saae jeg Parcerne Dødsstraaden spinde.

Om min Sygdoms Spirer i Hjertet sad
Eller Brystet, vidste jeg ikke,
Men Livet, der før var lyst og smukt,
Formørkedes for mine Blikke.

Greb jeg Pennen engang, saa mangled det ei,
At jeg feberagtigt mig skyndte,
Af Frygt for ei at see Ende paa
Det Arbeid, som nys jeg begyndte.

Tog jeg stundom Deel i et muntert Lag
Og blev lystig langt over Evne,
Betragted jeg det som en Irritation,
Der bagefter vilde sig hevne.

Og værre det blev med hver Dag, der gik.
Jeg var paa Wei til at blive
En Byrde for Alle, og jeg frygtede selv,
At for vidt jeg kunde det drive.

En Dag, da jeg gik eller rettere krøb
Over Gammelstov, bag mig jeg hørte
En Stemme, jeg kjendte, der raabte mig an,
Og en Haand min Skulder berørte.

„Naa, sees vi engang! Hvor skal De saa hen?“

— „Jeg skal ud til mine Kadetter.“

— „Og jeg skal til Frederiks Hospital,
Men har Hastværk, som De nok gjetter.

„Jeg har en Sag at spørge Dem om,
Der voldes mig Bryderier.“

Saa tog han min Arm og foer hurtig afsted —
Det var Lægen, Professor Trier.

Han syntes at glemme den omtalte Sag;
Men han fik mig til at fortælle,
Og jo meer jeg fortalte, des meer fik han til,
Som om det vort Liv kunde gjælde.

Dg hvergang jeg standsed, hvergang jeg taug,
Var paa Timen igjen han tilhaande
Med Spørgsmaal for at faae mig paa Glid
Dg holde mig stadigt i Aande.

Saa stod vi ved Akademiets Port,
Dg med den skalkagtigste Mine
Tog han min Haand, og en lille Stund
Holde han den roligt i sine.

„Det er sandt, en Fugl har sunget mig for,
At De troer, De er brystsvag!“ han sagde
Dg med et mildt og ironisk Smil
Sin Haand paa min Skulder han lagde.

„Bær rolig! De feiler slet ingen Ting.
De har gaaet mig sønder og sammen
Dg talt med det samme med klingende Røst
Uden Pusten, Stønnen og Stammen;

„Og skjøndt vi løb jo, meer end vi gif
— Thi at prøve Dem strax jeg beslutted —
Er Pulsen alligevel ganske normal
Og slaaer sine 80 i Minuttet.

„Det er Phantasien, der her er paa Spil!
Med Poeten den tidt galoperer!
Et Landkaart af Sygdomme laver han strax,
Som han bagefter illuminerer!

„Det synes uskyldigt, dog gjælder det om,
At itide man opdager Snaren,
Thi Spøg bli'er til Alvor, før man det veed,
Og deri ligger just Faren.

„Vær glad, lille Ven, og tro De mit Ord,
At raff paa Lever og Lunge
De vil synge endnu en god Række Aar
Baade for Gamle og Unge!

„Farvel! nu maa jeg tilbage igjen
Til Gammeltorv, hvor vi mødtes;
Men jeg vilde furere Dem først — derfor
Til at gjøre den Omvei jeg nødtes.“

Saa nikkede han og saae paa mig med
Et Par Dine saa milde og rare,
At de trængte sig dybt i mit Hjerte ind,
Og med et Haandtryk jeg kunde blot svare.

Tredie Gang i Livsfare.

et var den sjette April Klokken ser —
Tidt huser til Punkt og Prikke
Man Dagen og Timen og meget meer,
Men Aarstallet huser man ikke.

Dog een Ting mindes jeg godt: det var
I de patriarkalske Dage,
I den Tid, som Ploug kan ei lide, at
Man ønsker sig stundom tilbage;

Dg een Ting mindes jeg ligesaa godt:
Jeg var ung, gjorde gale Streger,
Men elskede Winther, Heiberg og Blong
Dg sværmed for Dehlenschläger.

Da mødte jeg ham, som jeg nævnede sidst
— Det var foran paa Østergade,
Den Gade, der egner sig mindst af Alt
For Poeter til Promenade.

Jeg gif paa det ene Fortog, og han
Kom hist paa den anden Side
Med sit smukkeste, mest olympiske Smil
Dg sit Blik det straalende blide.

Saa vinked han mig og vinked igjen,
Dg jeg, som forstod hans Kalden
Dg aldrig har manglet Subordination,
Jeg skyndte mig over til Skjalben.

Han kom imod mig, og just som han mildt
Hænderne mod mig strækker,
Og just som ærbødig og hjerteglad
Min Haand i hans Høire jeg lægger —

Gaaer jeg et Stød, et forfærdeligt Stød!
Det knaged i Skuldren og Frakken,
Og jeg styrted omfuld, thi Stødet kom
Fra en Mand med en Bjælke paa Nakken.

Og Manden og Bjælken og jeg vi laae
Henslængt i broderlig Klynge!
Det sortned for Diet; jeg følte en Vægt
Som et Bjerg paa Lemmerne tynge.

Men er man kun lidt over tyve Aar
Og veed ei, hvor Skoen trykker,
Saa har man paa Livet et voldsomt Krav
Og gaaer ei saa let i Stykker.

Det gjorde jeg ikke heller, men
Jeg samlede mig op med Lempe,
Og da jeg igjen paa Benene stod,
Følte jeg mig som en Ræmpe.

Mit Blik faldt paa Skjalden, der urørt stod.
„Det er tredie Gang jeg har været
I Livsfare!“ stammede han bleg som et Lig.
„Gud være prisat og æret!“

Men saa kom hans kjærlige Hjerte frem.
Og ømt han tog mig om Nakken.
„Men, kjæreste Ven, er der Intet itu?“
— „Nei, dengang blev det ved Frakken.“

Saa lo han og trak mig afsted saa glad
Som en Mand, der har Sit paa det Tørre;
Men jeg — jeg ønsked til Gud saa smaat,
At hans Livsfarer aldrig blev større.

Huset i Oprør.

Hos Dehlenschlægers en Eftermiddag
Var Huset i Oprør. Hans Frue
Var gruelig vred og tog hestig paa Bei,
Hun, der ellers var from som en Due.

Han selv kom med Hatten i Haand for at gaae
Sin Aftentour, som han pleied,
Til Frederiksberg, det Sted, der for ham
Al Jordens Skjønhed opveied.

Og han skyndte sig netop Døren at naae,
Da han hørte i Dagligstuen
Al den Larmen og Støi; men det lykkedes ei!
Han blev stoppet i Farten af Fruen.

„Nu gaaer Du? Ja det er virkelig smukt,
Og det ligner Dig, det maa jeg sige!
Naar Du blot kan drømme og tøsse omkring,
Saa lader Du Dem være Lige!

„Alt skal hvile paa mig!“ — „Hvad er der da skeet?
Du taler saa høit, Christiane,
Og skjænder bestandig for Jørgenting —
Det er en affskyelig Bane!“

— „Javist, for Dig er det Jørgenting,
At Christine i forrige Uge
Har pillet af Dynerne Fjerene ud
For dem til sit Udstyr at bruge!“

„Åa, Herregud! nogle stakkels Fjer!“

— „Nogle stakkels Fjer! Ja Du snakker!

Hvad de koste, din Pung saaer at føle, naar
Henad Oktober det lakker!

„Men hun skal, for Gud! ikke slippe saa let!

Den Taske! Har man hørt Magen?

Til Politiet jeg melder det selv,

Siden Du ikke ta'er Dig af Sagen!“

— „Hvad!“ udbød han. „Til Politiet? Du?

Jeg synes, Du skulde Dig skamme

For at tale saadan! Nu gør Du mig vred!“

Og hans Dine begyndte at flamme.

„Den gode, venlige Stine, som har

I syv Aar trællet elendigt,

Vil Du gjøre den Tort, og det netop nu,

Hun skal giftes! . . . Det er jo skjændigt!

„Vil Du høre, Charlotte! Marie, hør!
 Ederes Moder er ond! Hun vil trække
 I Arrest den gode Christine, som
 Har hygget saa mildt om Jer Begge!

„Og hvad har det stakkels Menneske gjort?
 Hun har kun — at sige figurligt —
 Plukket sammen til Neden lidt Fjer og Dun.
 Men hvad er da mere naturligt?

„Det er som Fuglen, der henter sig Straa,
 Naar den bygger i Trætoppen Neden;
 Den spørger ei om, af hvis Mark den dem ta'er,
 Men bringer dem glad til sit Eden.

„Det er jo smukt, det er rørende smukt!
 Og det kan Du ikke fatte,
 En Digters Hustru, som dog har lært
 Poesi og Skjønhed at skatte!

„Fy skam Dig og pin mig ei mere med Sligt!
Hvor kan jeg det Evige vie.
Mine Tanker, min Ild, naar jeg seer, at Du er
Kun Martha og aldrig Marie!“

Hans Stemme løstede sig klangfuldt og varmt,
Og alt som bevinget han talte,
Brændte hans Blik, og Begeistringens Glød
Med Purpur Kinderne malte.

Som en Halvgud han stod og saae sig omkring,
Medens Børnene hen til ham hastede,
Og hans Hustru, der var excentrissk som Faa,
For hans Fødder med Taarer sig kasted.

„Ja Du er stor! der er Ingen som Du!
Og jeg veed jo“ — hun greb hans Hænder
Og trykkede dem heftigt ind til sin Mund —
„At min Lykke jeg ikke fortjener!“

Han klappede mildt hendes blussende Kind,
Dg saa foer hun ud af Stuen
Dg ind i Kjøknet, hvor Stine sad
Dg hulked ved Skorstensluen.

Hvad der passered blev aldrig berørt;
Men jeg troer nok, Historien endte
Saadan, at Stine fik Baarene med,
Hvis Fruen rigtigt jeg kjendte!

Nummer 3 i Brogaden.

 Brogaden ude paa Christianshavn,
Strax foran paa venstre Side,
Stod der en Bygning, mystisk og mørk
Dg gammeldags — det skal Gud vide!

Borten var skummel, Dpgangen trist,
Men var man først inde i Stuen
Dg fik et Haandtryk, venligt og varmt,
Dg et fint lille Smil af Fruen;

Saa straaledes Alt i seeagtig Glands,
 Saa glemte man Profavrimlen
 Og Dagens Træthed, dens Byrder og Savn —
 Man var som luffet i Himlen.

Og endnu velsigner jeg tidt det Hus.
 Der boede kun Tre derinde,
 Men „det var en Treklang, en stolt Harmoni,
 Hvis Lige man aldrig vil finde.

Den Ene var „Fruen“ κατ' ἐξοχήν,
 Blandt de Stjerner, der dengang funkled,
 Theatrets straalende Rooh-i-nor,
 Hvis Glands endnu Ingen fordunkled.

Den Anden var han, hvis vittige Pen
 Gi kjendte til „Frygt eller Dadel“,
 Hin Smagens Ridder, hin Tænker og Skjald,
 Der gav Sproget Finhed og Adel.

Den Tredie var hun, som kvindelig bly
Beständig maatte sig væbne
For at undgaae al den Berømtthed, som
Efter Døden blev hendes Skjæbne.

I denne Kreds fik Livet et Skjær,
Som ellers sparsomt kun findes,
Et Skjær af yndefuld Alvor — to
Begreber, som sjældent forbindes.

Man mærkede nok, at de leved ei blot
For Timen og for Minuttet,
At det Baand var ei blot af jordisk Natur,
Som saa fast til hinanden dem slutted,

At den Gjerning, som de vied sig til,
Som fik Ordene tidt til at flamme,
Havde fælles Udspring, fælles Rod
Og stræbte hen til det Samme!

Dg dog var der Glæde i al den Gaard,
Dg ingensteds fandt jeg Tonen
Meer livligt beaandet, meer glad end her,
Hvor Mandrighed byggede Thronen.

Snart var det Heibergs tørre Romik,
Snart en drillende Skjemt af „Fruen“,
Et Indfald, en kaadmundet Spøg af en Ven,
Der fremkaldte Latter i Stuen.

— De var Begge nylig kommet fra Ems.
(Det „nylig“ er tred’ve Aar siden,
Men Indtrykket af hine Aftener, nei!
Det er ikke falmet i Tiden).

At „Fruen“ var henrykt over sin Tour
Kunde paa Alt man spore.
Med eet hun sagde: „Jeg havde nær glemt
Noget, der vist vil Dem mere.

„Vil De tænke, Heiberg var formelig vred,
Naar Herrer i Cuursalen saae mig,
Kjøbenhavnske Herrer, og de saa kom hen
For artig at hilse paa mig.“

— Han tog sig en Pris. „Naa!“ sagde han i
Sin allergemytligste Tone,
„Man kommer da ei i en Cuursal for
At see Folk gjøre Cour til sin Kone!“

— „Javist! men en Dag blev han græsselig flau.
I hans Ansigt Breden sig malte,
Thi just som han kom i Døren, han saae,
At der stod foran mig og talte

„En smuk, elegant, beleven ung Mand,
Som med milde, bessedne Blikke
Vendte sig til ham og hilste ham først —
Men Heiberg hilste ham ikke.

„Jeg priser min Lykke“, sagde han let
 „Der har saaledes det føiet,
 At jeg her kan takke dem begge To,
 Og atter han artigt sig bøied.

„Jeg er Prinds Christian!“ — Naa, De kan troe,
 At saa kunde Heiberg bukke,
 Smile som en nyflaaet Tosfilling og
 Tale sødt som en Sirupskrukke.“

— „Naturligviis! Der er Forskjel paa
 En Springsyr“, sa'e han med Latter,
 „Og saa paa en Prinds — og saadan en Prinds!“
 Og saa tog en Pris han sig atter.

Saadan var Tonen. Af, endnu tidt
 Forunderligt Sindet den gjæffer,
 Og mangt et Minde, dæmpet og blødt,
 Fra hine Dage den vækker.

Huset er borte. Kun Faa af dem,
Som kom der, er endnu tilbage,
Men de har vist sandet, at til dette Hus
Har de siden ei fundet Måge.

Dg underligt er det ei heller om
Dette Hus de ære og hædre,
Thi hvergang man var der, følte man, at
Man blev en Anden og Bedre!

Husholdnings-Regnskaber.

os Heiberg sad jeg en Formiddag.
Jeg huster ei meer, hvad jeg vilde
Saa tidligt derude — jeg mindes kun,
At hele Huset var stille.

Vi sad og snakked gemytligt. Med eet,
En Haand paa Laasen sig lagde,
Dg strax efter kom Fru Gyllembourg ind
Med et stort Manuscript og sagde:

„Na, Ludvig! hvis Du har Tid, saa vil
Jeg nok vise Dig . . .“ „Ja hvorfor ikke?“
Afbrød han hende med ængstelig Hast
Og Forlegenhed i sine Blikke,

„Men jeg er ikke ene.“ — Hun gav et Skrig,
Og betuttet vilde hun flygte.

„Kjære Fru Gyllembourg, det er kun mig —
Mig pleier jo ei De at frygte.“

— „Na er det Dem! Ja, jeg seer jo saa slet..
Jeg troede, her var slet Ingen,
Og saa blev jeg bange for, at jeg kom
Til Uleilighed . . . ja det er Tingen —

„Men nu gaaer jeg igjen. Farvel!“ Jeg saae,
Hun holdt Manuskriptet bag Ryggen,
Og sagde: „Jeg fik dog et Glimt at see . . .
Af Dem; derfor takker jeg Dykken!“

Mit Blik faldt paa Heiberg. Det var mig klart,
At Situationen ham gotted,
Især da han længer ei frygted for,
At hun uforsigtigt sig blotted.

Du vilde viist mig Noget?" sagde han tørt,
Og det kan jeg godt erindre,
At jeg saae et muntert, satirisk Glimt
I hans mørk'brune Dine tindre.

Hun rysted paa Hovedet. „Na, det var kun
Husholdnings=Regnskaber, Kjære!
Det har ingen Hast! Jeg kan vente med dem,
Saalænge som det skal være!"

„Husholdnings=Regnskaber!" tænkte jeg, da
Jeg gif bort en halv Time efter,
Mens for Tanken den lille Skikkelse stod,
Som gjemte saa store Kræfter.

„Husholdnings-Regnskaber! Sa hun har Net.
Hvad hun skrev jo vidner i Livet
Om hvorledes hun har holdt Hus med det Pund,
Som af Forsynet blev hende givet.

„Med det Regnskab, troer jeg, kan trøstigt hun
For sin Herre og Mester træde,
Naar engang hun har endt sin Pillegrimsgang
Og gaaer ind til sin Herres Glæde!“

En Minister fra den Tid.

 Dagen til Afreisen nærmed sig rask.
Endnu jeg vilde kun bringe
Ministeren Adam Moltke min Tak —
Og saa udspænde min Vinge.

Han modtog mig strax. „De vil sige Farvel?
Naar reiser De?“ Med nogen Stammen
Jeg nævnede Dagen. „Saa tidligt! Na, kom
Og lad os spadserere lidt sammen!“

Saa gik i Stuen vi op og ned
Dg talte. Tidt stod han stille,
Dg under de tykke, bukkede Bryn
Skinnede Dinene lyse og milde.

Saa gik vi paany. Med eet sin Arm
Om mit Liv han faderligt lagde,
Dg mens vi frem og tilbage gik,
I den kjærligste Tone han sagde:

„Nu gjælder det, om De kan godt holde Hus
— Jeg mener ei med Deres Penge —
Behøver De fleer, saa skriv blot til mig,
Dg De skal ikke vente længe!

„Nei det, som De nærmest maa spare paa
Det er Deres Sundhed og Kræfter!
Er de først borte, saa er det galt —
Dem kan man ei skrive efter!

„Brug vel Deres Tid! De har jo den Kvist,
Der altid peger paa Skatten,
Dg kom saa hjem, som man nys til Dem sang,
Kom hjem med Laurbær i Hatten!

„Men Gæt maa især De bringe med hjem
Dg holde paa til det Sidste:
Det er Deres gode, danske Sind!
Det kan og vil vi ei miste!“

Af disse Ord, hvor mægted de tidt
Sindet mildt at bevæge!
Hvor laa der i dem en forunderlig Magt
Til at styrke, muntre og læge!

Lad os flytte den Scene i Nutiden hen
Dg lad os saa spørge tillige:
Hvad vilde en Nutids-Minister vel
Under lignende Forhold sige?

Jeg troer, at — hvis ikke helst han vil
Reent for den Gêne sig spare,
At høre Poeten udtale varmt
Sit Haab og sin Frygt — vil han svare:

„Ja, kjære Ven! det er udmærket godt,
Men derom spørges der ikke!“
Og saa vil han see til Uhret hen,
Distrailt, med urolige Blikke.

„Det Eneste, der forlanges af Dem,
Er, som De sagtens begriber,
At De hurtigst skynder Dem hjem igjen,
Saasnart det med Pengene kniber.

„Hvad troer De, at Venstre bryder sig om
At der bliver poetiseret?
Det fordrer kun strengt, at jeg holder mig til
Hvad der eengang er budgetteret.

„Skriv ikke om Tilskud! Det nytter s'gu' ei,
At jeg kommer med Sligt til Thinget! . . .
Desværre, nu maa jeg derop igjen —
De seer, at jeg staaer paa Springet!“

Og saa vil han bukke og ønske saa smaat,
Du var ude af Stuen — og Landet! —
Og reent ud sagt, saa kunde vel ei
Han svare synderlig Andet!

Sonoraret.

Min Ruffert var pakket. Jeg gjennemgik
Baany min Reiseplan — eller,
For at tale korrekt, jeg sad som saa tidt
Dg byggede Lustkasteller.

De tolvhundred Daler forsløg kun lidt.

Af Ministrene havde der flere

Hemmeligt føiet sexhundred til —

Men jeg vidste, jeg trængte til mere.

I disse Beregninger sad jeg fortabt,
Da et Brev mig pludselig vækker;
Det var nogle venlige Linier fra
Reitzel, min Ven og Forlægger.

Hans Hustru, skrev han, var ikke vel —
Dog vilde til Afsted han drikke
Hos Ferrini min Skaal i et godt Glas Vin;
Han haabed, jeg svigted ham ikke.

Faa Timer efter gemhytligt og glad
Sad vi ved Middagsbordet,
Dg mens Vinen skummede i vore Glas
Fløi vingelet mellem os Ordet.

Vi drak Skaaler for Reisen, det Ukjendte, Ny,
Dg for dem, som i Hjertet vi gjemme,
Dg slog fast, at den Bog, som paa Reisen jeg skrev,
Skulde hedde: „Ude og hjemme.“

„Den Titel er god nok!“ raabte han glad,
Dg sit Glas henimod mig han raakte,
Imens paa hans blege Kinder Virgils
«Purpureum lumen» sig lagde.

„Dog“, sagde han, „det staaer i Fremtidens Bog,
Dg det bliver altid en Gjetning;
Lad os derfor, mens ved Desferten vi er',
Gjøre op en anden Forretning!

„I min Bog der staaer, at jeg ffyllder Dem
Fra den nyeste Tid endeel Penge,
Dg saa tænkte jeg paa, at paa Reisen maaskee
De til Hjælpetropper kan trænge.“

— „De ffyllder mig!“ — „Ja De husker jo nok
Det Mindeblad, vi arrangered
Om Fredrik den Sjette, det, hvorimod
De dengang saa stærkt protestered.“

— „Ja vist, det var dumt! Tolv Linier, som
Alle Menneſter udenad lunde!“

— „Naa, naa!“ han gned ſig paa Armen og lo,
„Saa dumt var det ingenlunde!“

„De forlangte Intet, men jeg tænkte mig ſtrax,
At Gevinſten vi ſkulde dele.“

— „Ja den er viſt ſtor!“ — „Den er ikke ſaa gal!
Her er Regnſkabet over det Hele.“

Dg ſaa tog han en mægtig Brevtaſſe frem,
Lagde Regnſkabet for mig og ſkyndte
Sig at tælle ſaa mange Hundreder op,
At for mig det at ſvimle begyndte.

Pengene ſkjød han glad til mig hen,
Lod mig ſkrive mit Navn paa en Strimmel,
Dg med alt det ſaae han ſaa lykkelig ud —
Gud glæde ham nu i ſin Himmel!

— Dagen derefter seiled jeg bort,
Dg da mod Kysten Blikket jeg vendte,
En Skare af Benner inde fra Land
Et rungende Hurra mig sendte.

To Aar der gik, to prægtige Aar,
De bedste, som jeg har levet,
Dg som i en smuk og lykkelig Teg
„Ude og hjemme“ blev skrevet.

Af den rige Høst, jeg svælgede i,
Nogle Aar lod dengang jeg ligge —
Jeg aned vel ei, der var Ajerne deri,
I al Fald saae jeg den ikke.

Jeg har siden kjærligt sanket dem op
Dg bragt dem hjem til min Bæde.
Som Minder fra Ungdommen dukke de op
Her paa de følgende Blade.

Gist ved Gendarmer.

il München jeg kom i en lykkelig Stund:
For den herlige, vidtberømte
Cornelius feired man just den Dag
En Fest, hvorum mindst jeg drømte.

Han var af Kong Wilhelm kaldt til Berlin
Med andre Celebriteter;
Til en Afskedsfest nu sig flokked med Tal
Baade Malere og Poeter.

Jeg ilede derhen med Marstrand og Blund,
Og ved Fæstbordet vi os satte;
Der var Overflod baade paa Mad og Vin,
Men Gjæsterne forekom os matte.

En Prosaiser udbragte Skaaler paa Vers,
Digteren Marggraff holdt Taler i Prosa;
Det var lige aandløst og lige tomt,
Det siger jeg her, men sub rosa.

Tilfaldt kom Analdet! En firstemmig Sang
Ved Desferten skulde der synges,
Og under Sangen en Laurbærkrands
Om Mesterens Tinding slynges.

Det lykkedes ei. Sine Laurbær han stak
Gemyttligt i Lommen, tog Ordet
For at bringe Kredsen en hjertelig Tak,
Og jublende gik man fra Bordet.

Bed Kassen traf han mig ned paa en Stol
 Og tog nogle Laurbær af Kommen.
 „Dem skal De ha'e, fordi til min Fest
 De lige fra Reisen er kommen.“

Jeg takked og sagde, at det var dem,
 Jeg reiste just for at hente,
 Men at jeg her for saa godt Kjøb dem fik,
 Kunde jo mindst jeg vente!

See, dermed var Bekjendtffabet gjort,
 Og alt som nu Talen sig føied,
 Beundrede jeg hans antike Profil
 Geniets Ildglimt i Diet,

Hans klare Tanke, hans sunde Dom,
 Den fuldbendte Finkhed i Smagen,
 Og jeg takked ham glad, da han bad mig tilsidst
 At besøge sig næste Dagen.

„Hvis det passer Dem, Kjære, omtrent Kl. tre
En tarvelig Middag at spise,
Saa kom! Det skal more mig ret
Min bedste Skat Dem at vise.“ —

Hvad kaldte vel han sin bedste Skat,
Han, den udtømmelig Rige?
Hans Døddag? hans Trojanersal?
De finde jo knap deres Rige.

Nei, Skatten, det saae jeg nok næste Dag,
Var hans Liv, en smuk Romerinde,
Storflaet, som i Albano endnu
Og Træstevere man kan dem finde.

Ungdommens Friskhed var der ei meer,
Men en Skjønhedsrest var tilbage:
Funklende Dine med solvarme Blik,
Solglæds fra Ungdommens Dage!

Hvor straaled de ømt, mens ved Bordet han sad
 Og fortalte om sine Reiser,
 Sin herlige Tid, da ung og kjæf
 Han bytted ei med en Keiser.

„Saa traf jeg paa hende,“ søied han til,
 „Og saa fik jeg Bingerne brændte —
 Hun er smuk endnu, men dengang det var
 Qualche cosa sorprendente.

„Forelsket jeg var over Dreene op“
 — „Men, Mand dog, hvor kan det sig skikke
 At jeg hører paa Sligt?“ — „Jo det kan det godt . .
 Men gifte mig vilde jeg ikke.

„Dertil var min Frihed mig meget kjær,
 Og da Brødrene tvinge mig vilde,
 De Hallunker! til at gifte mig strax,
 Saa pakked jeg Kufferten stille,

„Dg ved Nattetid stak jeg hemmeligt af.
Jeg hørte paa Trappen, de snorked,
Traf Betturinen og foer saa afsted
Saa hurtigt, Hestene orked.

„Betturinen var flink, og da hverken paa Sølv
Eller Eder og Trusler jeg spared,
Troede jeg alt, at den hellige Grav,
Som man siger, var vel forvaret.

„Men hvorkænge var Adam i Paradis?
En Dagstid i Bologna jeg rasted
For at hvile lidt ud. Der nappet jeg blev
Af Gendarmer, bundet og bastet.

„De puffed mig ind i en tilluftet Vogn.
Endnu det i Blodet mig syder! —
Dg i dette Optog kom jeg til Rom
Som en anden gemeen Forbryder.

„Saa fik jeg paa Engelsborg frit Logis
Og Lov til selv at bestemme,
Om jeg gisted mig, eller fremdeles jeg
Vilde betragte mig der som hjemme.

„Jeg betænkte mig længe, og Ingen veed,
Hvad Ende Sligt kunde tage,
Men saa fandt de Slyngler paa en Tortur
Der næsten tog mig af Dage.

„Jeg fik ikke Lov til at tegne en Streg
Eller male efter mit Hoved!
Det holdt jeg ei ud! Først blev jeg syg,
Og saa gisted jeg mig — Gud være lovet!”

„Det kneb! Sa det koster ikke saa lidt
Til Fornuft en Galning at bringe.
Undertiden maa der Gendarmer til
For en Mand til hans Lykke at tvinge!

„Men dersom man nu for at skille os ad
Vilde Gendarmerne stifke,
Saa skulde vi nappes ordentlig først --
De kan troe, at de fik hende ikke!“

Saa løfted han Glasset og klinkede glad
Med Ungdommens Fyr og Flamme.
Hun gav ham et Blik, saa forelsket og varmt,
At jeg selv blev varm med det samme.

De oversatte Digte.

Rom traf jeg H. C. Andersen, som
Var paa Veien til Orienten.

For ham var dengang hans Ophold i Rom
Kun en lang, kjedsommelig Venten.

Sine Indtryk af den evige Stad
Harde Form og Farve han givet
I en ypperlig Bog, der affpeiler smukt
Baade Byen, Folket og Livet.

Nu tørsted hans Sjæl kun efter det Ny,
Som Bosphorus skulde ham bringe,
Dg utaalmodigt han higede blot
Efter atter at prøve sin Binge.

Vi boede sammen Dør om Dør
I Capucinernes Gade,
Men saaes kun lidt, som oftest kun naar
Bed Middagsbordet vi sade.

Jeg spiste til Middag i Lepre en Dag
Med Kieckler, hvis Lune forfristed
Saa tidt mit Sind, naar Længselens Røst
Et Par Navne i Dret mig hvisted.

Hvor kunde jeg dengang ane, at han
Som kunde saa morsomt fortælle,
Bilde begrave engang sit rige Talent
Dg sin Barnetro i en Celle?

Vi spøgte og loe, just som Andersen kom
Og satte sig hen til Bordet.

„Jeg har Breve fra Hjemmet. Mine Digte er nu
Oversatte paa Tydsk!“ tog han Ordet.

„Men har Digtene ikke tabt derved?“

Spurgte Rückler. — „Nei, man har fundet

I „Berlingske“, at det er ypperligt gjort!“

— „Maa skee de endogsaa har vundet?“

Det Spørgsmaal kom saa uventet og

Overraskende for en Forfatter,

At Andersen saae paa os begge To

Forundret atter og atter.

Saa brast jeg i Latter, Rückler med,

Og en Smitte ved Latteren hester,

Thi det maa jeg sige til Andersens Noes:

Han lo med, saa det klukkede efter;

Og han tilføied glad: „Ja, nu reiser jeg snart!
Jeg har faaet de Penge, jeg venter."
Saa drak vi hans Skaal og forsikkred ham, at
De Penge, de vilde gi'e Renter.

Besøget.

vor tænker jeg tidt paa mit Livs Idyl,
Paa den bedste Tid, jeg har levet,
Da en lykkelig Vind mit Fartøis Stavn
Til Ischias Kyst havde drevet!

Hvis en Plet der er — men jeg tvivler derom —
Hvor „Længselen døer,“ hvor man glemmer
Sit Hjem med Mindernes prægtige Skat
Og sit Modersmaals manende Stemmer;

Hvor, fortabt i Nuet, man mindes ei meer,
Hvad der før har os trøstet og glædet,
Hvad vi ærede høit og elskede ømt —
Ja, saa er Ischia Stedet!

Der fik jeg første Gang Anelsen om,
At Paradiset er ikke
Saa reent forsvundet, som Mange troe —
Der straaled det for mine Blikke;

Thi jeg svælged i al den salige Lyst,
Som Jorden hernede kan rumme,
Og trængte sig uflare Røster frem,
Saa maatte de strax forstumme! —

Da fik med eet jeg Besøg af en Ven.
Sligt er jo i Regelen deiligt,
Dog er der Tider, hvor den Slags Besøg
Kan falde lidt ubeleiligt.

Det gjaldt ei om dette, thi endnu med Lyst
Jeg kalder det ofte tilbage:

Det var Bournonville, der kom i en Baad
For at gjæste mig her nogle Dage.

Han havde forvundet hint Optrin, som
I Theatrets Annaler staaer ene,
Da en lumpen Cabale bragte ham til
At glemme, han stod paa en Scene.

Hans Straf var at sanke ved Napolis Golf,
Paa Capris og Ischias Kyster
Stof til et Bærf, som aldrig forgaaer
Dg hvis Skjønhed evig forlyster! —

— Nu jublede vi ved at gjensees her.
Af, vi var unge og glade,
Dg ved Livets bugnende Rigdomsbord
Som nyfigne Gjæster vi sad.

Vi svang til Tambourinernes Lyd
Mine ischitanske Veninder
Dg besteg under Latter og Guitarklang
Epomeos svimlende Tinder.

Med Vincenzo vi til Cantinerne gik
Senad Aften at prøve paa Vinen,
Dg aldrig saasuart kom vi hjem, før igjen
Carolina tog frem Tambourinen,

Rastede Tøflerne, hvirvled sig rundt,
Mens de funkende Dine sendte
Tusinde Gnister — var det da sært,
Om nu og da een af dem tændte?

Hver Dag var en Fest. I Farver og Guld
Henrykt Diet sig baded;
Drangerne funkled i Løvet's Nat,
Dg i Laurbær og Myrther vi vaded.

Dg naar saa Stjernerne tindrede frem,
Dg ud paa Aften det lakked,
Sad med vor Vin vi Timer endnu
I den aabne Loggia og snakked.

Hvor var han da kvif! hvor flædte det ham
Raiot og elskværdigt at hente
Bestandig fra Dandsen Billeder, naar
Til Reisen han Tanterne vendte!

Jeg husker en Aften, vi talte om Rom,
Om Peterskirken, der mægtigt
Havde grebet hans Sjæl, som var aaben for Alt,
Hvad i Kunsten var stort og prægtigt!

„Det er en Kirke!“ sagde han; „der
Kunde Frue Kirke derhjemme
Gaae en ordentlig Solo! . . . Enfin! jeg troer,
At den Tanke vil jeg dog gjemme!“

Som en ung Gigant var ham Intet for høit,
Intet Bjerg, som han ei vilde storme,
Intet Stof saa rebelft, at han mistvivlede om,
Han i Billeder kunde det forme.

Han leved og aanded kun for sin Kunst,
Dg tidt har jeg sandet det siden,
At vil man, som han, blive Mester tilgavns
I Noget engang i Tiden:

Maa med hele sin Sjæl man give sig hen,
For det maa Hjertet kun banke,
Det maa speile sig af i Gjærning og Ord
Dg udfylde al vor Tanke!

I Kirken.

En Digter har sagt et Par Ord af dem,
Som i Hjertedybet sig bore
Med Sandhedens Magt: at vi elske de Smaa,
Fordi de ere saa store.

Og hvem har ei hørt, at der tidt fra en sod
Og smilende Barnemund flinger
Ord, der komme, man veed ei hvorfra,
Baarne paa himmelske Vinger —

Ord, der gribe med en forunderlig Magt,
Ord, der slaae ned i Brimlen
Og, sprængende Livens mystiske Svøb,
Lade Psyche slagre mod Himlen.

— Under mit Ophold paa Ischia var der en Dag
Overalt det livligste Nøre.
Fra Neapel en Biskop var kommen dertil
For de Unge at overhøre.

Klokkerne ringed. Med Teppor og Flag
Saae man Byen sig festligt at pynte,
Og mens Mørkerne knalbed, til Kirken hen
Mine smaa Veninder sig skyndte.

Jeg fulgte med dem. Biskoppen stod
Som en Fader imellem de Unge
Og blandede kjærligt Alvor og Spøg
Og talte med Mesterens Tunge.

Saa roste han En; saa talte han mildt
 Formanende til en Anden;
 Saa søgte med floge og kjærlige Ord
 Han at virke paa Hjertet, Forstanden.

Dg hvergang han fæsted sit Blik paa de Smaa,
 Lyste Dinene fromme og milde,
 Dg hvergang han løstet til dem sin Røst,
 Flød hans Ord fra den reneste Kilde.

Man følte det godt, han var Hyrden, som
 Med sit Liv vil Hjorden beffjærme,
 Ikke Reiesvenden, der flygter i Hast,
 Saasnart han seer Ulven sig nærme.

Pludselig gif han til Alteret hen,
 Tog Hostien ud af dens Gjemme
 Dg bøied sig dybt. Saa traadte han frem
 Dg sagde med lydelig Stemme:

„Et Spørgsmaal endnu! Naar jeg bryder det Brød,
Og En faaer et større Stykke,
En Anden et mindre — hvem faaer da mest?
Hvem af dem kan prise sin Lykke?“

Han saae sig i Kredsen spørgende om.
Der var Ingen, som kunde svare,
Ingen af de Smaa sig trøstede til
De dunkle Ord at forklare.

Da traadte der frem et lille Puds,
Som nys havde siddet og leget.
„Maa jeg?“ — Han nikked. Saa sagde hun glad:
„De faae begge To lige meget:

„Thi naar Solen sig speiler i Draaben, og naar
Den derude kaster sin Flamme
Paa Golfen, er det den samme Sol,
Og Glandsen er een og den samme.“

Gjennem Kirken der gif et Egheds-Pust,
Som Fred til Hjerterne bragte,
Dg Præsten tog rørt den Lille paa Arm,
Dg med halvkvalt Stemme han sagde:

„Jeg takker Dig, Gud! at jeg hørte det Svar,
Før som Simeon bort jeg skal vandre!
Velsignet den Mund, der har talt de Ord!“
Dg saa vendte han sig til os Andre:

„Det Svar, det havde hun ei af sig selv,
Det fik hun ei heller fra Eder;
Hun fik det fra ham, som sin Lovsang tidt
Af den Diendes Mund sig bereder.“

Maneer i Kunstten.

horvaldsen skranted. En heftig Katarrh
Bandt ham alt længe til Leiet,
Og kom man til ham med Trøst og med Raad,
Blev paa Diebliffet man feiet.

„Nu er det forbi!“ sa'e han til mig en Dag
I det Sprog, der ham mageløst klædte;
„Nu er det forbi! Jeg har faaet i Nat
Et Nyffald som Fredrik den Sætte.“

Men hans gode Natur vandt en hurtig Seir,
Og jeg mødte ham saa Dage efter
Tæt ved Tritonen, frisk som en Fisk,
Med fornhyede Arbeidsstræfter.

„Det kan jeg lide!“ raabte jeg glad.

— „Ja nu gaaer det igjen nogle Dage!

Naar jeg blot kunde sove om Natten i Ro
For de Gratier! . . . Det er min Plage!

„Hør, kom saa i aften og læs lidt igjen

Af Dvid — nu jeg kjender det Meste!

Og tag saa et Par af de Andre med

Saa skal jeg lave Punsch, af den bedste!

Saa nikkede han og skyndte sig hen

Til sit Bærksted — den Gudeformer,

Hvis Meiselslag flang saa vidt over Jord,

Den gigantiske Himmelstormer!

Om Aftenen sad vi, en lille Kreds,
Bed Kaminens knyttrende Flamme.
Jeg læste for dem „Atalantas Løb,“
Og han tegnede det med det samme.

Saa kom der Punsch. Sigaren blev tændt,
Og som Atalanta løb Tiden.
Saa livlig og snaksom aldrig jeg har
Ham seet hverken før eller siden.

Der blev pratet endeel om Maneer i Kunst.
Det Thema kan ikke jeg glemme,
Thi paa eengang tog han Tobaksdaasen frem
Og løstede iblandt os sin Stemme:

„Maneer i Kunsten! det er jo, som naar
En Mand jeg vil lave, der snuser;
Saa kan jeg — her taug han et Dieblif,
Og et Emil om Munden sig kruser —

„Saa kan jeg som Rafael gjøre den Ting;“
Gratieust han imod os sig vendte
Dg tog Prisen saa idealistisk skjønt,
At hans Forbilled strax man kjendte.

„Eller,“ vedblev han, „som Michel Angelo,
Men saa maa jeg Musflerne vise!“
Dg i en Fegterstilling han satte sig strax
Dg krummed sin Arm som en Rise.

„Eller og som en Fransmand; men saa maatte jeg
Gjøre saadan! det la'er sig ei skjule!“
Saa tog han en Stol, satte sig ned,
Løstet Benet, det høire, en Smule

Dg stak saa den Pris, han i Fingrene holdt,
Under Laaret opad til Næsen —
Alt med den uforstyrrede Ro,
Den Sathed, der var i hans Bæsen.

En stormende Latter fulgte derpaa.

„Men naar De nu,“ spurgte jeg listigt,

„Skulde gjøre det i Deres egen Maneer?“

Det Spørgsmaal var noget dristigt,

Og han taug ogsaa lidt, men saa sagde han tørt:

„Ja saa blev det sagtens lidt blandet,

Halvt Rafael, halvt Michel Angelo — men

Lad os hellere tale om Andet!“

Elfi.

Jeg forlod Italien, glad og berust,
Dg som Fugle, der Skibet følge,
Drog en Flok af lyse Grindringer med
Dg mig fulgte paa Land og paa Bølge.

Endnu for mit Dre Sproget flang,
Endnu hørte jeg om mig summe
En Efterklang af den høieste Lyst,
Som et Menneskes Bryst kan rumme.

Da holdt jeg foran et Tyrolerhus,
Som paa Diebliffet jeg kjendte.
Med et Glædesskrig foer jeg af Bognen ud,
Og min Fod mod Huset jeg vendte.

For halvandet Aar siden sneede jeg ind
Paa Nytaarsdag herved Huset.
Man modtog mig gjæstmildt. Datteren strax
Til Velkomst rakte mig Kruset.

Saa bænked de mig paa den varmeste Plads,
Satte frem af Alting det Bedste
Og loved at gjøre det bedre endnu,
Naar igjen jeg vilde dem gjæste.

Men Timerne løb som Minutter for mig,
Da Elsi tog frem ganske stille
Sin Bjergcithar, satte paa Bordet den hen
Og begyndte at synge og spille.

Snart sang hun en Sang med sin friske Røst,
Snart Sagn paa Sagn hun fortalte.
De myldrede frem som Druer i Høst,
Som Stjerner paa Himlen den hvalte!

Fin og ætherisk, som der hun sad,
Syntes hun i disse Bjerge
En Fee, i hvis Haand var faldet den Lod
Eventyrskatten at værges.

Alt det dukkede frem for Tanken paany,
Og jeg skyndte mig ind for at trykke
Deres Hænder engang endnu til Farvel
Og glæde mig ved deres Trykke.

Den forreste Stue var tom og forladt,
Men en Mumlen, en dæmpet Klage
Trængte derind — jeg rev Døren op,
Men forfærdet foer jeg tilbage.

Fra Stuen mig mødte et blændende Lys
Med blaalige Røgskyer parret;
En Præst læste op af sin Bønnebog,
En Chordreng svang Røgelsekarret.

Paa en Ligbaare hvile „Bjergenes Fee“
Med Hænderne foldet paa Brystet,
Og ved Siden sad begge de Gamle og græd.
Jeg stod der, greben og rystet,

Og en frampagtig Gulten trængte sig frem
Fra mit pinte Bryst, og jeg kasted
Til Baaren endnu et taaresyldt Blik,
Før ud af Døren jeg hastede.

En deilig Morgen, der aldrig blev Dag!
En Knop, der ei aabned sit Bæger!
Et Væld af Skjønhed og Poesi,
Der aldrig meer styrker og kvæger!

Beklemt og bedrøvet førte jeg bort,
Mens Aftenens Taager alt lagde
Sig opad det mørke Rarwendelsbjerg,
Der sin Kegle mod Himmelen strakte.

Alting fortæned i Dalen. Det var mig, som om
Et Sørgeflør der var trukket
Over Eggen, fordi dens fortællende Mund
For evig i Døden var lukket.

En Reprimande.

Do Aar var der gaaet. Saa reiste jeg hjem;
Men tidt var jeg ved at forfage,
Thi hvormeget jeg end havde lært, der var
Uendelig mere tilbage.

Dg dog jubled jeg høit og svang min Hat,
Da jeg saae vore grønne Skove,
De gyldne Marker, de blanke Søer
Dg vort Flag paa den sølvblaa Bove.

Hvor syntes mig Sproget blødt og naivt!
Hvor favned jeg glad mine Kjære,
Og hvor skyndte jeg mig til „Sorgensfri“
Kongen min Tak at frembære!

Breve og Bøger bragte jeg med
Fra hans italienske Venner —
Videnskabsmænd, der beundred i ham
Den fine og smagfulde Kjender!

Han modtog det glad. „Det træffer sig godt!
Idag har jeg Tid til at høre
Lidt om Sicilien, som til min Sorg
Jeg kom ikke til at berøre.“

Saa skildred jeg varmt den trinatriske D,
Saadan som den stod for min Tanke,
Hin concha d'oro, hvis Skjønhed maa faae
Det koldeste Blod til at banke.

Dg længst og helst jeg dvælede ved
De pragtfulde, store Ruiner,
Der see paa den fattige Nutid ned
Med mørke, tungsindige Miner.

Snart stod vi ved Santa Rosalias Grav,
Snart oppe paa Etnas Krater,
Snart lyttede vi til Sophokles' Vers
Paa Taorminas Ræmpetheater.

Han spurgte, om ei fra Normannernes Tid
Jeg havde truffet paa Rester —
Jeg førte ham til Sarkofagerne, som
Gjemme de nordiske Gjæster.

Han spurgte, hvor der blev udgravet mest,
Dg med forundrede Blikke
Han saae paa mig, da jeg svarede tørt:
„Majestæt, der graves slet ikke.“ —

„Men hvor er det muligt? Summer der bli'er
Jo bestandig, naar Maret er omme,
Anviist dertil. Hvor gaae de da hen?"
— „De gaae i Kong Ferdinands Romme!" —

Hans Ansigt fortrak sig. „Er det da sandt?
Er han pengegridst, som man vil sige?"
— „Jeg troer, at i det Punkt finder man ei
I den hele Verden hans Lige!

„Man kalder ham kun „det bundløse Hav",
Og skjøndt der er Noget, der vil mele
Deres Rage med ham, saa lykkes det ei:
Chatolkassen sluger det Hele!

„Paa et lille Torv i Catania staaer
I Bronze hans Billedstøtte;
Den høire Haand løfter han tvungent tilveirs —
Man seer ikke ret, til hvad Nytte.

„Der siges, han sværger, at holde han vil
Constitutionen i Være;
Men Andre paastaae, han siger: Saa høi
Skal fra nu af min Pengesæk være!

„Paa den Maade trives naturligvis bedst
Alt, hvad der Jugenting duer —
Dg Tyve og Røvere sværme omkring
Som i Høsttiden giftige Fluer.

„Derfor jubled man og, da en Bunde nys
Bed Palermo, fortalte Rygtet,
Harde snappet Kongens Bagage bort
Dg var med den til Bjergene flygtet.

„Tredive Vogne, belæssed med Alt,
Hvad paa Reiser kan glæde og nytte,
Vinned og Husgeraad, Vin, Proviant
Dg Sølvtoi — det var et Bytte!

„Det undred mig kun, at man syntes reent
Det gamle Ordsprog at glemme;
At den ene Navn hugger ei Diet ud"
Her afbrød mig Kongens Stemme:

„Ja, Sicilien er et deiligt Land!"
Der var i de Ord og i Tonen
En Tilretteviisning, der maned mig om
At huske paa Situationen.

Jeg taug forbløffet. En Pause der blev.
Med et Smil, et forunderligt blandet,
Begyndte han saa paa sin aandrige Viis
At tale livligt om Andet.

Men hvergang i mit Liv hans bedaarende Form
Igjen vilde lægge mig Snare,
Tænkte jeg blot: „Ja, Sicilien er"
Saa havde det slet ingen Fare.

Dus = Kammeraterne.

Aaret derefter drog atter jeg bort.
Min homeriske Lyst til at kjende
Folkenes Sæder, Lande og Byer
Med mit Liv vil sagtens først ende.

Men denne Gang nordpaa jeg styred min Cours,
Dg en Sommerdag Bølgen mig vugged
Ind til Birgers gamle ærværdige Stad,
Som op af Mælaren duffed.

Hvor var Livet forskjelligt dengang og nu!
Droscher og store Hoteller
Kjendte man dengang næsten ei til
Dg til Skandinavisme ei heller.

Paa Bryggen en Sværm af flickor der stod
Dg skreg, som om Livet det gjældte,
For at bringe os til et Privatlogis,
Os trætte, veifarende Helte.

En prægtig, storflaet, lyshaaret En
Min Kuffert paa Skulderen kasted,
Tog saa min Badsæt, nikkede mildt
Dg rask nedad Gaden hun hasted.

Paa Reise finder jeg altid mig i
Hvad naadigt mig Skjæbnen bestemmer;
Derfor fulgte jeg fromt og beundred saa smaat
Underveis hendes Vært, hendes Lemmer.

Men da vi saa traadte i Huset ind,
Da forpustet hun løsnede Trøien
Og aabned mig Dørene, saae jeg strax,
At jeg her havde skudt Poppegøien:

Thi Huset var muntert, venligt og lyst,
Og Synet af min Vertinde,
En huslig og trivelig lille Mama,
Lod al Frygt og Betymring forsvinde.

Stockholm var dengang hurtigt beseet,
Og dog var jeg altid paa Farten,
Thi der var af Poeter en heel Region,
Og jeg kjendte snart Broderparten.

Min kjære Mellin strax førte mig hen
Til Dahlgren, hvem jeg benudred,
Til Bessow, Crusenstolpe, Carlen
Og til Blanche, der var vittig for hundred.

Jeg leved med Strandberg og Lindeblad,
Med Sætherberg og Egnæus,
Og hvor vi var sammen, var altid med
Den vedbendfrandske Egnæus.

Det er ham, der løser Digterens Mund,
Det er ham, der dulmer hans Smerter,
Og til Glasfenes Klang lød derfor hans Pris
Fra unge, begejstrede Hjerter.

Brorskål og Farbrorskål glade vi drak,
Og vi svor paa «i Norr och i Söder»,
Hvor end vor Skjæbne førte os hen,
«All vara vänner och bröder.»

Saaledes det kom, at da jeg igjen
Vendte hjem til mine Venater,
Hadde Stockholmsreisen beriget mig med
Et halvt hundred Dus-Kammerater.

Saa kom jeg hjem, og en god Deel Vand
Var siden i Stranden der rundet —
Da fik en Dag med eet jeg Besøg
Af en Fremmed fra «hinsidan Sundet.»

«Hur står det till? Hur mår du, min bror?»
Spurgte han mig med en Mine
Saa gammelbekjendt, saa sikker og tryg,
At det ordentlig voldte mig Pine.

Det var aabenbart en af mine Halvtreds,
Men hvem? Med en usikker Stemme
Bad jeg ham høfligt sætte sig ned
Og betragte sig hos mig som hjemme.

Saa spurgte jeg ivrigt til Den og til Den
Af de Venner, jeg elsker og ærer.
Mellin havde giftet sig, Dahlgren var død,
Og Blanche gjorde gode Affairer.

Det vidste jeg Alt; men Samtalen gled
— Bistnok lidt fersk og vandet —
Til den sagtnede først og stopped saa reent,
Som en Flod, der sig taber i Sandet.

Saa spurgte til Göranson jeg tilsidst,
Men det Spørgsmaal skulde jeg sparet,
Thi han reiste sig ganske forbløffet og saae
Halv fortvivlet paa mig og svared:

Göranson? Göranson? Det är jo jag!»
Au! tænkte jeg, det var som Fanden!
Men jeg svarede raff: „Nei, der var To!
Du begriber, jeg mener den Anden!”

Saa grundet han lidt. «Ack Jönsson det är!
Ja, Jönsson, det kan jag tänka!
Han har svikit sin friska sångmö, den tok,
Och äktat i stället en enka!»

Af det Bytte vi loe. Men jeg tænkte som saa:
Det kommer der af, naar man slutter
Ung og letfindig en Evighedspagt,
Der er glemt om nogle Minutter!

Medarbeiderne.

ongen var død. Efter Opfordring skrev
Nogle Vers jeg til Sarkofagen.

At Hjertet var med, at jeg elsked ham høit,
Fremlyste klart som Dagen;

Men havde jeg ogsaa skildret hans Aand,
Hans luttrede Smag, hans rige
For Natur og Kunst begeistrede Sjæl? —
Det vidste jeg ikke saa lige;

Og derover grubled jeg just, da der blev
Banket paa Døren. En Tjener
Kom strax efter ind med Brev fra en rig
Grosserer blandt mine Venner.

Han bød mig til Middag. Jeg takkede fort:
„Hils, jeg skal have den Vre!“
Da saae jeg i Brevet et lille Postscript.
„Vent lidt!“ Hvad kan det dog være?

Min gamle Ven var en stor Humorist,
Og jeg, som kjendte til Humlen,
Jeg vidste godt med salig Peer Brast,
At bagefter kommer just Humlen.

„Det skal glæde mig,“ skrev han, „hvis det er sandt,
Hvad et Blad har mig foregjøglet,
At vi ere Medarbejd're, vi To —
Det er mig, der leverer Fløilet!“

„Ja saa maa De vente et Dieblif, Niels!
Det skal ikke vare længe!”

Dg saa tog jeg Pen og Brevpapir frem
Dg slog paa de artigste Streng;

Først takked jeg for hans Invitation —
Det var mig den største Glæde,
En Svir, en Høitid at komme til ham —
Den Vise kan Alle kvæde;

Saa søied jeg til et lille Postskript,
Udfyldigt og blødt som hans eget:
„Jeg seer, vi er' Medarbeid're, vi To,
„Hvad naturligviis glæder mig meget.

„Mit Arbeid er færdigt, hvorom De strax
„Pligtffyldigst her averteres;
„Jeg sender det indlagt og udbeder mig
„Tilbage en Prøve af Deres!”

Paa Convoluten Adressen jeg skrev
Med et kjækt „Velbaaren“ for oven,
Dg glæded mig ved, at min vittige Ven
Fik Svar, som man raaber i Skoven.

Men samme Dag fik jeg Floil til en Best,
Dg min Ven forsikrede villigt,
At Esterskriften var langt mere værd,
Dg at han var sluppen for billigt.

1848.

Her vil jeg standse. Min Ungdoms let
Henveirede Glæder dukked
For Tanterne frem af Glemselens Nat
Og paa Rhythmernes Bølger sig vugged.

Som Sømanden tidt fra et oprørt Hav,
Hvor Efteraarsstormene rase,
Sender længselsfuldt Tanken hen til sit Hjem
Smilende, stille Dase —

Saadan i en barst, uhyggelig Tid
Og i „Dage, der ikke behage,“
Har jeg fundet for Tanken en Hvile og Trøst
Og at tye til min Ungdom tilbage.

Jeg har kvæget mig i dens forfriskende Bad,
Jeg har levet mig ind i dens Lykke,
Dubleet igjen med Ungdommens Mod
Og glemt, der er Sorger, som trykke.

Af de brogede Billeders lystige Flok,
Der kom og flygtede fage,
Har jeg tegnet enddel med hurtige Træk —
Jeg gav mig ei Tid til at vrage.

Som Fugle, der længe i Buret sad
Og sukked efter at bade
Deres Vinger i Solskin, i Lust og Lys,
Fra Fængslet svirred de glade.

Der er nok tilbage, som gjerne vil med.
Jeg hører derinde dem kvidre
Og skjænde paa mig og klage mig an —
Men vente de maae indtil vid're.

Thi da i den livligtverlende Hær
Af Ungdomsminder mig mødte
Maret otte og syrige: mærked jeg godt,
At paa en Patrouille jeg stødte.

Der er i det Aar en alvorssfuld Klang,
Som sætter for Ungdommen Stranke.
For den gamle Tid som et Meta det staaer,
For den ny som en vippende Planke.

At skildre hint lyse, begeistrende Aar
Og de mørke, som følge derefter,
Er fristende nok; men dertil der skal
Ganske andre Toner og Kræfter.

Om mit Strengespil har disse Toner endnu,
Om mit Røgger har nok af Pile
Og jeg selv af Kræfter til saadan en Dyst?
Disse Spørgsmaal faae nu at hvile.

Tag derfor tiltakke med hvad jeg har bragt!
Min Musa har faaet „den Nykke,”
Den Damennykke, igjen engang
Som ung „at prøve sin Nykke.”

Det er jo usfyldigt, ifald hun troer,
At endnu man vil hende høre,
Og at hun ei reent har tabt sin Magt
Til at fængsle, muntre og røre.

Men skuffer hun sig, og finder ei meer
Hun til Hjerterne Veien og Broen,
Saa siig det dog ei, gaa stille forbi
Og lad hende blive i Troen!

Dog finder man, at hun er ung endnu,
Og at det kun er i det Godes
Og Skjønnes Tjeneste, her hun har talt,
Saa — valet, plaudite, sodes!

Anmærkninger.

Pag. 7. „I Fiolstræde bagved en brunrød Mur,”

Ved Siden af den nuværende Provstegaard er der en Mur, som er betegnet med Nr. 8. Bag den var i gamle Dage en Brandtomt „med et Bindingsværkshus, hvori jeg blev født“ den 23de (ikke 22de) Oktober 1811.

Pag. 8. „Og en Table i Muren fortæller nu“ o. s. v.

Mindetavlen paa Muren har følgende Indskrift:

Ludvig Holberg

havde her sin Embedsbolig

som Professor ved Universitetet

fra den 21de Juni 1740

indtil sin Dødsdag den 28de Januar 1754.

Pag. 19. „En Huslærerpost hos en Greve

I en deilig Skovegn.”

Strax efter anden Examen tilbragte jeg et Aarstid
10*

som Huslærer hos daværende Kammerherre og Greve Sigismund Schulin, der som Amtmand over Præstø Amt boede paa Petersgaard.

Pag. 20.

„Skjød Sængens Træ baade Knop og Blomst.“

Hernede skrev jeg i 1831 de første Digte, der bleve trykte. Selskabet for de skønne Videnskabers Fremme havde udsat en Belønning for fire fædrelandske Romancer. Af de mange indsendte Samlinger bleve F. Paludan Müllers og min erklærede for de bedste. Begge disse Samlinger udkom paa samme Tid.

Pag. 25. „Det var gamle Guldberg.“

Frederik Høegh = Guldberg, en Søn af Geheimeraad Dve Høegh = Guldberg, var født i Kjøbenhavn d. 26de Marts 1771 og døde sammesteds den 21de Septbr. 1852.

Pag. 27.

„Jeg kommer fra Brandis, min gamle Ven.“

Joachim Dietrich Brandis var en af Tidens berømteste Læger. Han var født i Hildesheim i 1762, blev i 1803 Professor i Kiel og kom derfra i 1809 til Kjøbenhavn, hvor han fik en overordentlig stor Praxis og en anseet og betydelig Stilling. Han var bekendt for sine

vittige Indfald, og i den Retning omtales han ogsaa i Dehlenschlægers Erindringer, 3die Bind, Pag. 36—39.

Pag. 31. „Jørgen Jørgensen“

var en Søn af Assessor og Statsraad Stephan Jørgensen, der begyndte sin Embedscarriere som Vicelandsdommer og Byfoged i Rudsjobing. Sønnen Jørgen Jørgensen blev juridisk Candidat og fik en Ansættelse som Fuldmægtig i Politiet.

Pag. 36. „Anno fem og tredive søgte jeg om
En Post paa Akademiet.“

Den 1ste Septbr. 1835 blev jeg ansat som Lærer i Dansk og Logik ved det fgl. Landkadetcorps, og i denne Lærerpost forblev jeg i over fem og tyve Aar, til Akademiet ophævedes. I en halv Snees af de sidste Aar var jeg tillige Lærer paa Søkadetakademiet.

Pag. 43.

„Og Steffens, som var her fortæller“ o. s. v.

Henrik Steffens besøgte Kbhvn. i 1839, hvor dengang det første Naturforsker møde blev afholdt. Jeg gjorde hans Bekjendtskab hos Fysikeren H. C. Ørsted, og de her citerede Ord findes i hans Selvbibliografi: „Was ich erlebte.“

Pag. 71. „Den ene var „Fruen“ καὶ ἐ'ζοχήν.“

„kat' exochyn o: fortrinnsviis, fremfor Alle.

Pag. 71. „Theatrets straalende Rooh=i=nor,”

„Rooh=i=nor” er Navnet paa en af de verdensberømte Diamanter.

Pag. 75. „Jeg er Prinds Christian.”

Kong Christian den Niende.

Pag. 81. „Endnu jeg vilde kun bringe

Ministeren Adam Moltke min Tak.”

Lehnsgreve Adam Vilhelm Moltke til Bregentved, hvis opoffrende Fædrelandskjærlighed bestandig vil erindres, var en af Frederik den Sjettes og Christian den Ottendes Statsministre.

Pag. 86.

„De tolvhundred Daler forsløg kun lidt.”

De Stipendier, der dengang tilstodes Forfattere og Kunstnere af Fonden ad usus publicos, udgjorde kun 300 Species om Aaret i to Aar.

Pag. 86. „Af Ministrene havde der flere

Hemmeligt føiet sexhundred til.”

Flere af den afdøde Konges gamle Venner og Ministre havde ønsket at gjøre mig en Foræring og i den Anledning sammenskudt en betydelig Sum. Dette vidste jeg fra Conferentsraad Collin, i hvis Hus jeg i mange Aar var en jevnlig Gæst. Presenten udeblev imidlertid, og

Grunden var den, at mit Vers over Frederik den Sjette inden kort Tid blev benyttet som et Vaaben imod hans Efterfølger paa Thronen, og at der næsten daglig fremkom Omskrivninger af det, som maatte være saarende for Christian den Ottende. Under disse Forhold kunde en Anerkjendelse af det Forbigangne let faae Udseende af en Demonstration imod det Bestaaende. Man opgav derfor Presenten; men da jeg hos daværende Conferentsraad Holten skulde hente mit Creditiv, havde man havt den fornuftige Tanke at føie den henlagte Sum til mine Rejsepenge.

Pag. 87. „Dog vilde til Afsked han drikke
Min Skaal hos Ferrini.“

Ferrini var en bekjendt Restaurateur paa Kongens Nytorv, der, hvor nu Madame Vincent har sit Lokale.

Pag. 88. «Purpureum lumen»
Purpurskjær.

Pag. 91. „For den herlige, vidtberømte
Cornelius feired man just den Dag
En Fest,“

Peter von Cornelius, Hovedrepræsentanten for den tyske Kunst og en af Nutidens allerberømteste Malere, var født i Düsseldorf 1783 og blev i 1824 kaldet til München, hvor en heel Række af monumentale Arbejder

overdroges til ham. I Pinakothekets Loggier skildrede han den christelige Kunsts Historie; i Glyptotheket malede han Fresker og hentede Sujetterne hertil fra Homer og Hesiod, og i Ludvigskirken fik den christelige Ibskreds sit Udtryk i en Cyclus af storartede Billeder. I 1840 blev han kaldet til Berlin, hvor han endnu i en heel Række Aar virkede som en af Malerkunstens største Heroer. Han døde først i 1867.

Pag. 95. «Qualche cosa sorprendente»

o: noget ganske Overordentligt — en gangs italiensk Phrase.

Pag. 97. „Saa fik jeg paa Engelsborg frit Logis.“

Engelsborg, det nuværende Castello San Angelo, tidligere Hadrians Gravmæle, er i den nyere Tid jevnlig bleven benyttet som Statsfængsel.

Pag. 99. „I en ypperlig Bog, der affpeiler smukt
Baade Byen, Folket og Livet.“

Hermed sigtes til „Improvvisatoren“, en Roman i to Dele, der udkom i Kjøbenhavn 1835, Aaret efter at Andersen var vendt tilbage fra sin første Udenlandsreise.

Pag. 100. «Lepre».

En Restauration i Rom, der dengang besøgtes af de Danske.

Pag. 105.

„Han havde forvundet hint Optrin, som
 I Theatrets Annaler staaer ene,
 Da en lumpen Cabale bragte ham til
 At glemme, han stod paa en Scene.“

Optrinet i det fgl. Theater den 14de Marts 1841, da Bournonville, under den 12te Opførelse af *Torréador*, blev ved sin Fremtræden hilset af Hysjen og Piben. I sin Indignation over denne Medfart ilede han hen imod den fgl. Røge og spurgte Kong Christian den 8de med høi Røst: „Hvad befaler Deres Majestæt, at jeg skal gjøre?“ „Bliv ved!“ svarede Kongen.

Pag. 105.

„Hans Straf var at sanke ved Napolis Golf,
 Paa Capris og Ischias Kyster
 Stof til et Bærf, som aldrig forgaaer,
 Og hvis Skjønhed evig forlyster.“

Balletten „Napoli“, der af alle Bournonvilles Arbejder er det, der har glædet og henrevet hans Landsmænd mest, blev allerede opført den 29de Marts 1842, altsaa omtrent et Aar efter hans Bortreise.

Pag. 106. „Epomeos svimlende Tinder“

Epomeo eller Monte Nicolo er et høit Bjerg paa

Ischia, der hæver sig halvtredie tusinde Fod over Vandfladen, og fra hvis Tinder der udbreder sig et mageløst Panorama.

Pag. 106. „Med Vincenzo vi til Cantinerne gif.“

Vincenzo, min Bert i Casamicciola, som af Dboerne paa Grund af hans Skikkelighed kun blev kaldt San Vincenzo. Cantina o: Kjælder — her Vinoplagene inde mellem Bjergene.

Pag. 109.

„En Digter har sagt et Par Ord af dem“ o. s. v.

Dehlenschläger i Correggio.

Pag. 110.

„Og mens Mørserne knalbed, til Kirken hen
Mine smaa Beninder sig skyndte.“

Ved alle Kirkefester i Stalien opplantes der i Landsbyerne en Slags Smaakanoner eller Nøglebøsser (maschii) paa Pladsen udenfor Kirkerne. De affyres under Guds-tjenesten, og der spares ved saadanne Feiligheder ikke paa Krudet.

Pag. 111. „Bludselig gif han til Alteret hen,
Tog Hostien ud af dens Gjemme.“

Hostien, hostia, egentlig Slagtoffer; i overført Betydning det ublodige Offer, Brødet i Nadveren.

Pag. 114. „Thorvaldsen skranted.“

Det var i Begyndelsen af Novbr. 1841. Han havde faaet den Idee, at han havde Svindsot og skulde døe snart.

Pag. 115. „Og jeg mødte ham faa Dage efter
Tæt ved Tritonen.“

Et bekjendt Vandspring paa piazza Barberini. Strax i Nærheden havde Thorvaldsen sit Atelier.

Pag. 115.

„Naar jeg blot kunde sove om Natten i No
For de Gratier.“

Under Thorvaldsens Ophold i Kjøbenhavn i 1839 havde Kongen af Würtemberg gjæstet Rom og aflagt et Besøg i hans Studier, ved hvilken Leilighed han gjorde adskillige Bestillinger og deriblandt paa en Gjentagelse af Gratiegruppen i Marmor. Thorvaldsens skabende Aand tillod ham imidlertid ikke at gjentage; han besluttede derfor at omforme Gruppen, og denne rige Composition beskæftigede ham Dag og Nat, da han igjen begyndte at arbeide efter sin Sygdom.

Pag. 115.

„Hør, kom saa i aften og læs lidt igjen
Af Ovid“ —

I Vinteren 1841—42 læste jeg saagodtsom hver Aften

en Timestid for Thorvaldsen og den Kreds af Danske, der samlede sig omkring ham. „Ovids Forvandlinger“, som han ikke havde kjendt tidligere, interesserede ham allermest, og medens jeg læste, sad han gjerne med Bly-anten i Haanden og henfastede paa lange Strimler Papir hele Compositioner, der knyttede sig til det Læste.

Pag. 120. „Sin concha d'oro,“ o. s. v.

La Concha d'oro eller Guldskaalen kaldes den frugtbare og deilige Dal, hvori Palermo ligger ved Foden af Monte Pellegrini. Her er Udtrykket brugt om hele Zen.

Pag. 122.

„Man falder ham kun „det bundløse Hav.“

„Det bundløse Hav“, il mare profondo.

Pag. 128. „Den vedbendfrandste Lyæus.“

Lyæus er et af Bacchus' Tilnavne.

Pag. 135. «lok» o: Nar, Tosskehoved.

Pag. 136. „Kongen var død.“

Kongen o: Christian den Ottende.

Pag. 145. «Valete, plaudite, sodes!»

(o: Lever vel og flapper, I Kjære!) er den Hilsen til Publicum, hvormed de romerske Komedieskrivere i Regelen sluttede deres Skuespil.

